

The book is owned by ฤๅมเรีงไชย

Typed to Word Document by ฤๅม NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บ้านดาดสาส์น

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

“เที่ยวงานวชิราวุธ”

ป. อินทรปาลิต

หากสยามยังอยู่ยั้ง	ยืนยง
เราก้เหมือนอยู่คง	ชีพด้วย
หากสยามพินาศลง	ไทยอยู่ได้ฤา
เราก้เหมือนมอดม้วย	หมดสิ้นสกุลไทย

เสียงเพลงพระราชนิพนธ์ของพระมหาธีรราชเจ้าในทำนองมาร์ช
 “สยามานุสติ” ดังก้องวานลั่นบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนหัวค่ำของคืนวันที่ 25 ซึ่งตรงกับวันสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

นิกรร้องเพลงพลางเดินลงตบเท้าโครม ๆ ลงบันไดมาข้างล่าง เข้าคุณปัจฉนิก ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาด และแม่งามทั้ง 4 ซึ่งนั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในห้องโถง ต่างเงยหน้าขึ้นมองดูนายจอมทะเล้นทันที นิกรแต่งสากลชุดสีเทาแก่ ทำทางสมาร์ท และกรุ้มกรุ้ม ใส่ น้ำหอมเสียวฟุ้ง หวีผมเป็นมันปลาบ แมลงวันเกาะไม่ติด

เหมือนกับทหาร นิกรเดินตบเท้าวนเวียนไปมาในห้องโถง แหกปากร้องเพลง มาร์ชเสียงลั่น

ใครรานใครรุกตัว	แดนไทย
ไทยรบจนสุดใจ	ขาดดิน
เสียเนื้อเลือดหลังไหล	ยอมสละสิ้นแกล
เสียชีพไปเสียสิ้น	ชื่อก้องเกียรติงาม

“เฮ้ย” คุณหญิงวาดตะโกนขึ้นจนแทบคอหอย ทำให้นิกรหยุดชะงัก แต่แล้วเขาก็เดินต่อไป

“ไทย ๆ ๆ ๆ จะใหญ่ ไชโย ฮิ้ว”

“ปู่โธ” นันทาเอ็ดตะโรขึ้นบ้าง ทำตาเขี้ยวมองคุณน้องชายของหล่อนอย่างเคือง ๆ “แกจะบ้าหรือ กร”

“อะไรบ้า” นิกรขึ้นเสียงบ้าง “พ่ันรู้ใหม่ว่า วันที่ 25 พฤศจิกายนนี่เป็นวันอะไร?”

นันทาค้อนควัน “รู้แล้วยะ”

“อ้าว รู้แล้วมาห้ามฉันทำไม ฉันกำลังร้องเพลงปลุกใจให้พวกเราคำนึงถึงความ เป็นเอกราชของชาติ ร้องเพลงก็ห้ามด้วยหรือ อะไรห้ามซะเรื่อย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พุดเสริมขึ้น

“ถ้าแกร้องอย่างที่มนุษย์เขาร้องกันนะ ไม่มีใครเขาห้ามปรามหรอก นี่แกดันแหกปากร้องจนแทบแก้วหู มันทวนหูไว้”

“หนอย หนวกหู ปู่โธ”

“แน่.....” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อุทาน “อย่าทะเล้งนะไว้”

ประไพกวักมือเรียกสามีของหล่อน

“มานี่เนาะ มานี่ซี”

นายจอมทะเล้นเอียงคอมยิ้ม

“ไม่สำเร็จ จะหาเรื่องข่วนหน้าละซี” แล้วเขาก็หัวเราะหน้าเป็นตามเคยตามวิสัย ของคนที่ไม่รู้จักความทุกข์ยาก หรือความยากจนนั้นเป็นอย่างไร “ไฟจำ ไปเที่ยวงานกับพี่ไหม ล่ะ?”

ประไพสั่นศีรษะ

“เชิญเถอะยะ ไฟไปวันหลังก็ได้ เราอย่าร่วมทางเที่ยวด้วยกันเลย เดี่ยวเกิดพัดกัน ขึ้นในวังสราญรมย์ขายหน้าเขาเปล่า ๆ”

นิกรหันมาทางคุณหญิงวาด

“คุณอาไปไหมครับ”

“โธ้อ อาไม่เอาหรอก ซี้เกียจนั่งกระโปรงราตรีลากดินเปื้อนซีหมา ประเดี๋ยวจะไปเที่ยวภูเขาทอง ชวนแม่นันไว้แล้ว”

นายจอมทะเล้นหันควับมาทางพี่สาวของเขา

“ตายละ อย่าไปนะพีนัน กลางคืนผู้คนมากมายหลายหมื่น ที่เที่ยวก็มีจำกัด เพราะ ครั้งหนึ่งอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง เชือกกันก็ไม่มี เบียดกันเสื่อแสงขาด อย่าไปเลยพี่”

นันทายิ้มเล็กน้อย

“เบียดก็ช่างมันปะไร ฉันจะไปนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ”

นิกรทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“อย่าไปเลย พี่นั่น เชื่อน้องเถอะ ผู้หญิงไปภูเขาทองควรไปกลางวัน กลางคืน
เหมาะสำหรับพวกหนุ่ม ๆ และพวกนักแข่งก็ ขึ้นไปละก็อัยยเหียนา”

“อะไรอัยย” นันทาพาชื่อถาม

“ว่า บอกไปขังจิ้งแล้วยังตีไปไม่ออกหรือ เมื่อคืนนี้ฉันกับอ้ายเหี้ยวบุกเข้าไป
ในภูเขาทองเบียดเกือบตาย ผู้หญิงยังจิ้งร้องวิ๊ดวายลั่นไปหมด ถูกอ้ายพวกกระยาสูบวิ่งเล่นตามสบาย
อย่าไปนา ห้ามไม่เชื่อกลับมายานท่อกแท่งจะหาว่าไม่บอก”

“อัยยตาย อัยยเด็กบ้า พุดบ้า ๆ อะไรก็ไม่รู้”

นิกรอมยิ้ม

“โหมละ คนเราน่ะไม่ยอมพุดความจริงกันหรอก มันเป็นเรื่องจริงนี่นา หลังจาก
สงคราม ศีลธรรม และวัฒนธรรมมันสูญสิ้นไปเกือบหมด ไปทางไหนเต็มไปด้วยคนอันธพาล
นักเลงหัวไม้พุดจาหยาบ โยนฟังไม่ได้ เมื่อคืนฉันยังช่วยผู้หญิงไว้คนหนึ่งอายุได้ 40 แล้ว อ้วน
จ้ำม่ำขาวจ้าวะตกเข้าไปอยู่กลางกลุ่มพวกเคาบอย”

นันทาหน้าเสียว

“แล้วยังไง?”

“แม่นั่นนุ่งกระโปรงเอาชิปไว้ข้างหลัง ถูกดิงนะซี มันทิ้งคนละหนุบละหนับ ฉัน
ต้องบุกเข้าไปช่วย บังเอิญฉันนุ่งกางเกงปาล์มบีชสีน้ำตาล อ้ายพวกหอกหักเหล่านั้นคิดว่าฉันเป็น
ตำรวจเลยแตกฮือหนีไปหมด”

คุณหญิงวาดกล่าวถามขึ้น

“แล้วแม่คนนั้นเป็นยังไง”

“ยื่นร้องให้จี้มูกโป่งนะซีครับ บ่นกับผมว่า หล่อนไม่ใช่สาวเสี้ยกนิค ล้วงเอาควัก
เอาจนระบมไปหมด ผมกับเจ้าเหี้ยวเลยพาออกมาส่งทางด้านโรงเลื่อย” แล้วนิกรก็หัวเราะ มองดู
หน้าพี่สาวของเขา “หน้าตาสวย ๆ เต่ง ๆ อย่างพี่นั่นยังจิ้งรับรองว่า ถ้าขึ้นไปเที่ยวภูเขาทองคืนนี้
กลับมาต้องเป็นก๊วยปิ้งแน่”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังลั่นห้อง คุณหญิงวาดมองดูแม่งามทั้ง 4

“ไม่เอาแล้ว ไว้ไปพรั่งนี้กลางวันดีกว่า ต้าย — ตาย มนุษย์เรานี้อุบาทว์ชาติชั่ว
เหลือเกิน”

ประไพว่า “ไปเถอะละ คุณอา คนแน่น ๆ เบียดกันหนุชอบ”

นิกรย่นตาเหลือก

ประไพอมยิ้ม

“กลัวทำไม มันจะถูกบ้างก็ช่างมันปะไร เดินหน้าตายทำไม่รู้ไม่ชี้เลยก็แล้วกัน ไพ
อยากดูละครถึง แล้วก็อยากได้หัวล้านกระดามมาใส่ล้อคุณพ่อเล่นสักอัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอึกเฮือก

“โธ่ ลูกคนนี่ ประเดี้ยวพ่อเตะชั๊กเลย ล้อกระท่งพ่อ ชั๊กเจริญขึ้นทุกวัน”

ทุก ๆ คนอดหัวเราะไม่ได้ นิกรเดินมาเปิดตู้เย็นหยิบกล้วยหอมออกมา 1 ผลปอก
เปลือกใส่ปากเคี้ยวดู ๆ คุณหญิงวาดหารอกับแม่งามทั้ง 4 แล้วก็ลงมดลึ้มความคิดที่จะไปเที่ยว
ภูเขาทองคืนวันนี้

พล, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และเจ้าแห้วปรากฏตัวขึ้นแล้ว 3 สหายแต่งกายแบบสากล
ชุดสีเทาเช่นเดียวกับนิกร เหมือนกันแม้กระทั่งรองเท้า และเน็คไท เจ้าแห้วคนเดียวสวมแจ็กเก็ต
สักหลาดสีน้ำตาลไหม้ ผูกไททรูหรา มือถือเสื้อชั้นนอก และเน็คไทของท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

เจ้าแห้วตรงเข้ามาส่งเสื้อชั้นนอกสากล และเน็คไทให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบ
น้อม กิมหงวนกล่าวกับท่านเจ้าคุณทันที

“พวกเราจะไปเที่ยวงานวชิราวุธกันครับ แต่ถ้าคุณอาไม่ไปด้วย การเที่ยวก็ขาด
รสชาติ เหมือนกับกินแกงจืดไม่ได้ใส่พริกไทย ผมเลยให้อ้ายแห้วเอาเสื้อนอก และเน็คไทมาให้คุณ
อา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มเล็กน้อย

“อาแก่แล้ว งานพรรคนี้นั้นเหมาะสำหรับหนุ่ม ๆ สาว ๆ”

พลว่า “ไปเถอะครับ คุณอา เราจะได้ไปถวายบังคมพระบรมรูปพระบาทสมเด็จพระ
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“เอา ไปก็ไป แต่ว่าใครเป็นเจ้าของล่ะ”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“ผมก็ได้”

“ฮ่า” ดร.ดิเรกอุทาน “แถนะเธอจะเป็นเจ้ามือ”

นายจอมทะเล้นยักคิ้ว

“ฮือ อ้ายหงวนมันเป็นเจ้ามือบ่อย ๆ เกรงใจมัน” พุดจบเขาก็หันมาทางเสี่ยหงวน
“เอายังไงก็แล้วกัน การเที่ยวในคืนวันนี้กันรับรองเป็นผู้จ่ายเงินตลอดคืน แต่ว่าเอาเงินของแกมมอบ
ให้กันสัก 2,000 ยังงี้ยุติธรรมไหม”

อาเสี่ยถอนหายใจเฮือกใหญ่ เดินเข้ามาขมมือจับบ่านิกร และหมุนตัวนายจอม
ทะเล้นให้หันหลังมาทางเขา แล้วเสี่ยหงวนก็ยกเท้าเหวี่ยงลูกแปดลูกก้านนิกรดั่งป้าบ

“นี่แน่ะ ฟังคำพูดของแกแล้วปวดสะดือไปหลายวัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลูกขึ้นขึ้นจัดแจงผูกเน็คไท และสวมเสื้อ คุณหญิงวาดมองดูแล้ว
หัวเราะหึ ๆ

“หน้าตาเป็นมันย่องเชียวล่ะ เจ้าคุณคะ ไปล้างหน้าหิวผมเสียหน่อยไม่ดีหรือคะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชักฉิว

“ผมที่ไหนกันเล่า ปู่โง่ คุณหญิงนี่”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ลอบค้อนคุณหญิงของท่าน

“ปากเสียตลอดกาล”

คุณหญิงหันควับมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

“ว่าใครคะ ปากเสียตลอดกาล”

“ว่าคุณหญิงนั่นแหละ ก่อนจะพูดอะไรระก้อ คิดเสียก่อนซี คนที่พูดโดยไม่คิดเขา
เรียกว่าปากเสีย”

“อ้อ ปากเสียก็ยังดีกว่าหัวล้านล่ะ” คุณหญิงพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน “หนอย —
มาว่าปากเสีย ประเดี้ยวแม่บุงกราบเป็นหน้ากลองไปเลย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“โง่ เมียผมแน่ไหม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะ ยกเสื้อซอกสกินสีขาวขึ้นสวม แล้วท่านก็ยิ้มให้กับ

4 สหาย

“ไปไว๊ย เรียบร้อยแล้ว อาอยากไปคลุกกล้วยไม้มากกว่าอย่างอื่น เขาว่ามีกล้วยไม้
สวย ๆ ส่งเข้าประกวดมาก”

ก่อนที่ 4 สหายจะเดินออกไปจากห้อง โถง คุณหญิงวาดได้ร้องตะโกนเรียกเจ้า
แห้วคนใช้จอมแก่นแก้วของท่าน

“อ้ายแห้ว ไหน — มานี่ซี อ้อฮือ เคาะแจ็กเกิดสักหลาดเชียวหรือนี่”

เจ้าแห้วทำหน้าปู้เลียน ๆ ชอบกล

“รับประทานไปงานดี ๆ อย่างนี้ รับประทานก็ต้องแต่งตัวโก้หน่อยขอรับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย

“ร้อนตับจะแตก เสื้อกใส่เข้าไปได้”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานอยากสวยก็ต้องทนเอาหน่อยครับ”

คุณหญิงวาดโบกมือ

“ไป ๆ เออเนาะ เขาว่าไก่อ่งามเพราะขน คนงามเพราะแต่ง อ้ายแห้วมันแต่งยังงี้ก็เข้า
ทีดีเหมือนกัน มองดูคล้าย ๆ กับลูกขุนนางวางน้ำ”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานผมก็มีเชื้อเหมือนกันครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดเสริมขึ้น

“เชื้อผู้ดีเระอะ ฤย — เชื้อโรคนะซี”

เจ้าแห้วหว่าเราะ เดินยิ้มกริ่มติดตามเจ้านายของเขาออกไปจากห้อง โถง คณะพรรค 4 สหายตั้งใจจะเที่ยวงานวชิราวุธในคืนวันนี้ให้ขยันป้ายทีเดียว เพราะจะเที่ยวกันคืนเดียวเท่านั้น อาเสี้ยกิมหงวนได้ให้งบประมาณการเที่ยว 3,000 บาทถ้วน และมีแผนการว่า หลังจากเที่ยวงานวชิราวุธแล้ว 4 สหายก็จะได้ไปเยี่ยมเยียนเจ้หนอมตามธรรมเนียม เพราะไม่เข้าเจ้หนอมก็ต้องเลิกอาชีพตามกฎหมายบังคับ

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง บุกเบิกกันใหญ่ที่พาคณะพรรค 4 สหายมาถึงจุดหมายปลายทาง เจ้าแห้วนำรถวิ่งมาตามถนนสนามชัย แลเห็นซุ้มประตูตั้งตระหง่านอยู่กลางถนน ประชาชนแน่นขนัด เสียงม้าพ่อเสียงกลองเสียงตุตตุตคังก้องกังวานไปหมด จั้วซันดี 2 โรงกำลังแข่งขันกันให้ประชาชนชม โรงแรกเล่นเรื่องเลापัก อีกโรงหนึ่งเล่นเรื่องปักเลापัก อันเป็นพงศาวดารจีนแผ่นดินพระเจ้ายอกถึงไทจงฮ่องเต้ ซึ่งสมัยนั้น ประเทศจีนกำลังรบราฆ่ากันฟันกับพวกฮวน

รถเก่งกันใหญ่หยุดนิ่งกลางถนน และถอยหลังเข้าไปจอดตามแนวจอดรถ หลังจากนั้น คณะพรรค 4 สหายก็พากันลงจากรถเดินมาทางซุ้มประตู ดร.ดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาแล้วถามเจ้าแห้ว

“ค่าผ่านประตูคนละเท่าไรวะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานคนละ 10 บาทครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยกฝ่ามือสลักหน้าเจ้าแห้วเต็มแรง

“โธ่ อ้ายงั่ง จะเอากำไรชะเรื่อยเชียว คนละ 2 บาทโว้ย ไม่ใช่ 10 บาท”

เจ้าแห้วชักฉิวที่ถูกเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ชักคอ

“รับประทานกระผมไม่ทราบนี่ครับ รับประทานได้ยื่นเขาพูดกันว่าคนละ 10 บาท”

ดร.ดิเรกส่งธนบัตรใบละ 20 บาทให้เจ้าแห้ว 1 ฉบับ

“เฮ้า — ไปซื้อตั๋วมา พวกข้าจะรอแอกอยู่ตรงนี่แหละ”

เจ้าแห้วเดินไปซื้อบัตรผ่านประตู สักครู่ก็เดินกลับมาพร้อมด้วยบัตรผ่านประตู 6 ฉบับ ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็พากันเดินผ่านประตูเข้าไปในบริเวณงาน ซึ่งมีสารวัตรทหาร และโปลิศัยนรักษาการอยู่เรียงราย ป้องกันเหตุการณ์ในด้านร้าย และป้องกันบัตรเบ่ง หรือบัตรพก

กลางถนนสนามชัย อันดับแรกคือโรงจั้ว แสงไฟนีออนส่องสว่างเขียว ถัดไปเป็นการแสดงนาฏะดนตรีของคณะนายสุชิน เทวะผลิน ต่อจากนั้นเป็นการแสดงหัตถ์นาฏกรรมของปัญญาพลภาพยนตร์ ด้านใกล้ถนนท้ายวังมีจั้วอีกโรงหนึ่ง และภาพยนตร์อีก 1 จอ

นิกรยกมือออกให้พรรคพวกของเขาหยุดขึ้น

“เดี๋ยว ๆ ๆ คู่วิวสัก 10 นาทีไว้”

ว่าอะไรว่าตามกัน ทุกคนเข้ามาขึ้นใต้ต้นมะขามชมการแสดงของชาวจีนคือจิว
เสี่ยวหงวนอธิบายให้ทราบ

“ตอนนี้ล่อทั้ง กำลังตีฝ่าวงล้อมของพวกสวนเข้าไปช่วยกองทัพหลวงยังไงล่ะครับ
คุณอา”

เจ้าคุณป๋างนี่ก็ ๆ พยักหน้าหงิก ๆ

“แล้วอ้ายตัวหนวดยาว ๆ มีธงเหน็บหลังนั่นล่ะ ชื่ออะไร”

“อายนั่นทหารเอกเมืองสวนครับ ชื่ออวยซีโพ่กั๊ก น้องชายซาก็ได้ ประเดี๋ยวรบ
กับเล่าถิง สนุกกันใหญ่”

พลหัวเราะหึ ๆ

“อย่าอธิบายเลยไว้ ลำบากเปล่า ๆ”

จิวกำลังว้ากเพี้ยกันอย่างสนุกสนาน เป็นที่สบอารมณ์ของประชาชนชาวจีนที่พา
กันเบียดเสียดเขียดเขียดขึ้นดูอยู่

ดร.ดิเรกพูดขึ้นเปรย ๆ

“ความจริงจิวสู้ละครแขกไม่ได้ ละครแขกเขาเล่นเห็นจริงเห็นจัง ท่านมหาราช
รามซึ่งห้กรูบานจันทร์ยังมีละครของพระองค์อยู่โรงหนึ่ง”

นิกรหัวเราะ

“กันนี่ก็แล้วว่า ยังไงเสียท่านมหาราชก็คงจะติดตามเรามาเที่ยวงานด้วย แล้วยังไง
เล่าต่อไปซี”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“เรื่องจริงไม่ใช่เรื่องโกหก ละครแขกเขาแสดงกันนำหาวาดเสียวเห็นจริงเห็นจัง
เป็นต้นว่าตอนตัดหัว เขาจะต้องตัดหัวจริง ๆ ฟันนับขาดกระเด็นเลือดพุ่งกระชูดเป็นไฟพะเนียง”

เจ้าคุณป๋างนี่ก็ ๆ สะอื้นเฮือก

“เอ๊ะ อ้ายคนที่ถูกฟันมันก็ตายนะซีไว้”

ดิเรกสืมตาโพลง

“ก็ตายนะซีครับ ศิลปินแขกเขายอมตายเพื่อศิลปะ ละครแขกบางเรื่องถ้าหากว่ามี
รบกันสัก 2 ฉาก ตัวละครจะต้องเสียชีวิตไม่ต่ำกว่า 300 คน ที่บาดเจ็บสาหัสแขนขาดคอขาดก็อีก
มาก ต้องรักษากันแรมเดือน”

กิมหงวนพูดตัดบท

“ไปเที่ยวข้างในดีกว่าจะ อย่าคู่วิวเลย ไปเจี๊ยะจิวกันดีกว่า ความสนุกของงานอยู่ใน
วังสราญรมย์ไม่ใช่ด้านนอก”

นิกรกระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวน

“ล่อข้าวต้มแข่งจีที่ร้านนั้นกันคนละหมัดใหม่ น่ากินจังโว้ย”

เสี่ยหงวนทำตาปริบ ๆ

“ปู่โธ่ กินข้าวมาเมื่อสักครู่นี้เองหิวอีกแล้ว เอาไว้กินดึก ๆ เถอะน่า”

“เอา หยวน” นิกรพูดเสียงอ่อย ๆ “ແหมอยากกินจังโว้ย”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เดินผ่านสนามตรงมายังประตูเข้าด้านข้าง ประชาชนที่ประตูเบียดเสียดเหยียดคักกัน ทั้ง 6 คนเบียดเสียดกันเข้าไปจนตัวลึบ แสงไฟฟ้าส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน พวกนักแข่งก็กระจายกำลังต่าง ๆ กันไปทั่ว เมื่อคณะพรรค 4 สหายเดินผ่านร้านของกองทัพบก ดร.ดิเรกก็ร้องเอะอะขึ้น

“มายก๊อด ปีกเกอร์ของไอหายไปแล้วโว้ย”

ทุกคนมองนายแพทย์หนุ่มเป็นตาเดียว นิกรยกมือเกาศีรษะอย่างหัวเสียแล้วดูดิเรก

“รู้อยู่แล้วว่าคนมันแน่นไม่ระวังนี่นา”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแฉ่ง ๆ

“กันมัวแต่ระวังกระเป๋าสตางค์ ลืมนึกไปว่าเสียบปากกาไว้ที่กระเป๋าน”

ปากกา 1 ด้าม ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเสี่ยหงวนซึ่งเป็นมหาเศรษฐีหนุ่ม

“ช่างมันเถอะวะดิเรก นึกว่าให้ทานมัน พวกนักแข่งกันนะ มันทำงานเสี่ยงภัย

เหมือนกัน พลาดทำก็ติดตะราง แต่เพราะความจน ทำให้เขาต้องเป็นนักแข่งก็ไป เดินต่อไปเถอะวะ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ว่า “ระวังกระเป๋าวัวพวกเรา แม่โว้ยทำไมคนแน่นอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่ตรงกับงานภูเขาทอง และพระปฐม”

คณะพรรค 4 สหายเลี้ยวขวามือ ผ่านร้านของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ทางซ้ายมือ ส่วนขวามือเป็นร้านของกรมช่างแสงทหารบก มีการยิงเป้าด้วยลูกกรด และขว้างระเบิดมือเสียงปังปึงต๋มตามดังอยู่ตลอดเวลา บรรดาเครื่องกระจายเสียงก็แหกปากตะโกนลั่น จนพูดอะไรกันไม่รู้เรื่อง หนุ่มสาวเดินคอกันชมงานด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส บ้างก็แต่งสากล บ้างก็แต่งราตรี แต่ส่วนมาก 90 เปอร์เซ็นต์แต่งตามความสะดวก

ผ่านหน้าสโมสรแห่งหนึ่ง ผู้คนที่บางลงไปมากไม่ถึงกับเบียดเสียดกัน นิกรผิวปากเบา ๆ เดินขึ้นมาเคียงคู่กับดร.ดิเรก

“ปากกาของแก ปีกเกอร์ไซ้ใหม่”

“ออไรนี่”

นิกรจู้ยปาก

“ว่า นึกว่าเซฟเฟอร์ แต่เซฟเฟอร์ก็ใช้ได้เหมือนกัน ไม่ใช่หรือหมอ เอ้า ให้แกไว้ไซ้ 1 ด้าม แล้วเก็บไว้ให้ดี เดี่ยวจะถูกแข่งก็เอาไปเสียบอีก”

ดร.ดิเรกนัยน์ตาเหลือก

“แกเอามาจากไหน อ้ายกร”

นิกรชักนิ้ว

“เถอะน่า จะถามหาหอกอะไรกันวะ บอกแกแต่เพียงสั้น ๆ ว่าหนามยอกต้องเอา
หนามบ่ง หรือเวรระงับด้วยการจองเวร”

พลยกมือจับแขนเพื่อนเกลอของเขา แล้วกระซิบกระซาบ

“อ้ายกร แกนี่เสียคนแล้ว”

นิกรอมยิ้ม

“อ้อ มันเสียมานานแล้ว”

“แกอยากคิดตระวางอะ” พลพูดยิ้ม ๆ “เสือกไปเอาของใครมา”

นิกรลั่นสิริษะ

“ไม่รู้โว้ย รู้แต่ว่าเจ้าของเป็นผู้หญิงแต่งชุดสีฟ้าแก่ หล่อนเสียเซฟเฟอร์ไว้ที่คอ
เสื้อ ขณะที่คนเบียดกันไปถูกหล่อน ก็นึกถือวิสาสะกระตุกเอามา”

พลขมวดคิ้วนิ้วหน้า

“ระวังให้ดิเนะ วันหนึ่งแกจะต้องคิดตระวาง”

นิกรลั่นสิริษะ

“นักแข่งก็อย่างกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นนักแข่งกอล์ฟก็มีความสามารถอย่างไวยิ่ง
กว่าอาจารย์แข่งก็ทั้งหลาย แข่งก็ให้เขาจับได้มันก็หมดท่าชีวะ นักแข่งที่ตื่นอกจากมือเขาแล้วยัง
ต้องรู้ด้วยว่า ขณะที่ตนกำลังทำงานอยู่นั้น มีใครแลเห็นการกระทำของเราหรือเปล่า ก็น่าคิดที่จะ
พิมพ์ตำราแข่งก็ขายในไม่ช้านี้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“พอออกวางตลาดแกก็คิดตระวาง”

นิกรหัวเราะ ยกมือตบบ่าดร.ดิเรก

“ไม่ต้องคิดอะไรให้มากเพื่อนรัก นึกว่าเป็นกรรมของแม่คนนั้นที่เป็นเจ้าของ
เซฟเฟอร์ ซาดิก่อนหล่อนคงเคยโกงเซฟเฟอร์ของแกไป เวนกรรมจึงตามมาสสนอง ทำให้หล่อนถูก
ก้นแข่งก็ปากกาเอามาให้แกใช้”

ดร.ดิเรกนิ่งคิด แล้วพยักหน้า

“ออไรน์ ออไรน์”

ขณะพรรค 4 สหายเดินเที่ยวกันต่อไป ในสโมสรทางขวามือนั้น มีเสียงเฮฮาปังปิ้ง
เหมือนประทัดดังอยู่ตลอดเวลา แต่มีแผ่นป้ายแผ่นหนึ่งแขวนไว้ที่หน้าประตูว่า

เฉพาะสมาชิก

เสียงหวนแลเห็นแผ่นป้ายก็พูดออกมาดัง ๆ

“ปู่โซ่ เฉพาะสมาชิก แล้วจะมาตั้งร้านหาหอกอะไรกันเว้ย งานยังงี้มันงาน
สาธารณะ มีการแบ่งชนชั้นวรรณะด้วย”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“ก็แล้วเราจะเข้าไปหาหอกอะไรกัน ในเมื่อมีร้านอื่น ๆ ที่ดี ๆ กว่านี้เขาพร้อมที่จะ
ต้อนรับประชาชนทุกชั้นทุกเพศทุกวัย”

คณะพรรค 4 สหายออกเดินต่อไปอีก เดินไปตามถนนรอบบริเวณงานชั้นใน ผ่าน
ภัตตาคารหยาดฟ้า บริษัทไทยนิคม เลี้ยวมาทางสถานลีลาศของสโมสรคณะราษฎร เสียงดนตรีกำลัง
บรรเลงเพลงในจังหวะวอลซ์อย่างไพเราะ หนุ่มสาวต่างจับคู่กันลีลาศอยู่บนฟลอร์ ท่ามกลางแสงไฟ
ที่สลัวเดือน อา – ลีลาศ มันเป็นศิลปะของวงการผู้ดีชั้นสูง ผู้ชายได้มีโอกาสกอดเมียคนโน้นคนนี้
อย่างฟรี ระหว่างที่ลีลาศไปตามจังหวะของเพลง เส้นผมของหล่อนปลิวสะบัดมาต้องจุมก เร้าร้อน
และกระสันรัญจวนใจอะไรอย่างนั้น ออกต่อออกกระชับแน่น แขนต่อแขนเกี่ยวกอดสอดกระหวัดบำ
มันสุขแสนสนุกสนานอะไรอย่างนั้น

ดร.ดิเรกหันมายิ้มกับเพื่อนเกลอของเขา

“ขึ้นไปเดินรำกันริ้วกเรา หากู้เดินเอาบนนั้นคงจะพบเพื่อนหญิงของเราบ้าง
แหม – อยากเดินจิ้งไว้อย่างไร”

นิกรสันศิริชะ

“ป่วยการวะ เรามาเที่ยวงานไม่ได้มาเดินรำ เอาไว้กลับบ้านเราเดินจิ้งปะกับเมียเรา
ดีกว่า อ้ายยังจิ้งขึ้นไปเดินมันก็คล้าย ๆ หมาเห็นข้าวเปลือก ได้แต่พืดเข้าหากันแล้วก็ลากันกลับบ้าน
ไม่ผิดอะไรกับคนเดินทางที่หิวน้ำ แลเห็นน้ำอยากจะกินก็กินไม่ได้ นอกจากมองดูแล้วก็น้ำลายไหล
ยี้ด”

“อ้าว เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร้องสุดเสียง

ต่างคนต่างหันมาทางท่านเจ้าคุณเป็นตาเดียว

“รับประทานอะไรครับ” เจ้าแห้วถามเสียงลั่น คิดว่าเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถูกใครจ้วง
ด้วยมีดพก

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หน้าซีดเผือด ทำปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้

“พลไว้อย่างไร” ท่านพูดเสียงกระซิบ “นักเลงดีล้วงเอาซองเงินเอาไปแล้ว โอ๊ย – ตาย
แน่ เงินตั้งพันกว่า”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“คุณพ่อ ว่า ทำไมไม่ระวังล่ะครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือขึ้นทาบจุมกแล้วสั่งจี้มูกพรีด

“ระวังเหมือนกัน แต่ใครจะเดินเอามือกุมกระเป๋าคงเวลาได้ มันก็ต้องเพลิมมอง โนนมองนี่บ้าง เผลอแพล็บเดียวเอาไปแตกเสียแล้ว แหม ไวลิบหายเลย”

ดร.ดิเรกพูดกับจอมทะเล้นเบา ๆ

“แกช่วยล้างกระเป๋าคอนอื่น เอาเงินพันกว่ามาให้คุณพ่อทีเถอะวะ”

นิกรทำคอย่น

“จำเรณูดีนี่ อ้ายเปรต อย่ามาอายุให้ติดตะรางหน่อยเลย” แล้วนิกรก็พูดกับพ่อตาของเขา “ว่าแต่คุณพ่อเอาของธนบัตรมาหรือเปล่า ผมสงสัยเพราะอ้ายเห้วมันถือเสื้อนอกกับเน็คไทเอาลงมาให้คุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ น้ำตาลล่อนหน่วย

“ของธนบัตรของพ่อ พ่อใส่กางเกงไว้ตลอดเวลา ตะกิ้นี่ตอนผ่านร้านไทยนิยมนั่งคลำคุณนี่หว่า”

“คลำอะไรครับ” เสี่ยหงวนถาม

“ก็คลำของธนบัตรนะซี โอย — กลับละไว้มันไม่เที่ยวแล้ว ตั้งพันกว่าน้อยอยู่เมื่อไร อหัมความสุขแล้ว พวกแกเที่ยวกันเถอะ ขอเบงก์ย่อยให้อาสัก 5 บาท อาจะออกประตูด้านคลองหลอดขึ้นสามล้อกลับบ้าน”

พลว่า “ช่างมันเถอะครับ นึกว่าฟาดเคราะห์”

ดิเรกช่วยพูดสนับสนุน

“ชาติก่อนคุณพ่อคงเคยเป็นเจ้านักแข่งก็คนนี่ เวรกรรมก็เลยตามล้างผลาญ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตวาดเว็ด

“เวรกรรมอีกแล้ว ถูกกลับบ้านดีกว่า” แล้วท่านก็ทำตาเขียวกับเจ้าเห้ว “อิมหาห่าอะไรเล่า”

เจ้าเห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานผมอิมอย่างเห็นใจได้เท่าครับ”

เจ้าคุณตวาดเว็ด

“ไม่ต้องมาเห็นใจข้า”

นิกรเดินเข้ามายื่นข้างพ่อตาของเขา แล้วส่งซองธนบัตรหนึ่งจระเข้ใบกะทัดรัดให้ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ทีหลังละก้อ คนแน่น ๆ ระวังตัวบ้างซีครับ อะไร ผมเอามือความลงไปจนถึงกันกระเป๋ายังอิมแป้นทำตาเฟื่องตาสลึงกับนางพญาบาล หมั่นใส่เดี่ยวเอาเสียจริง แลย นี่ดีว่าคุณพ่อเป็นพ่อตาของผมนา พับผ่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คีใจเหลือที่จะกล่าว เอ้อมมืออันสั้นเทาตะครุบของธนบัตรของท่านในมือนิกรมาเก็บใส่กระเป๋ากางเกงไว้ทันที แล้วท่านก็ถอนหายใจเอือกใหญ่

“เออแน่ อย่างนี้ชู้สูกเลยไว้ย ไวยังกะจิ้งจก แกนี่ชาตินี้ไม่อดแน่ เพียงแต่ท้องเที่ยวไปตามรถรางรถประจำทางวันหนึ่ง ๆ แกก็คงได้เงินหลายพัน เฮ้อ ใจมาตั้งกระบุงนี้กลัวหายไปแล้ว”

นิกรหัวเราะ

“ผมนักแข่งก็สมัครเล่นครับ ไม่ใช่อาชีพ”

คณะพรรค 4 สหายพากันเดินต่อไป บรรยากาศร้อนอบอ้าวมาก ประกอบทั้งผู้คนแออัด บางตอนไหลกันไปเองโดยไม่ต้องเดิน เจ้าแห้วเหงื่อไหลชุ่มโชกถึงกับถอดแจ็กเก็ตถอดออกพาดแขน สุภาพสตรีสาว ๆ หลายคนที่ไม่ใส่เสื้อหนาวแบบต่าง ๆ อดทนอย่างทนายาด หล่ออนเดินหน้าตาเฉย ทั้ง ๆ ที่เหงื่อไหลท่วมหน้า

ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เดินนำหน้าพวก 4 สหายกับเจ้าแห้วเข้าไปในร้านประกวดกล้วยไม้ หน้าว้าว และบอนต่าง ๆ บรรดากกล้วยไม้แขวน และตั้งอยู่ในกระถางออกดอกสะพรั่งงดงาม รวากับอุทยานสวรรค์

กล้วยไม้ที่ชนะเลิศได้รับรางวัลที่ 1 และที่ 2 มีประชาชนมุงดูแน่น มันเป็นต้นไม้ของท่านผู้ศรัทธาเงิน กิ่งเล็ก ๆ กิ่งหนึ่งราคา 2 – 3 พันบาทก็มี ประเทศไทยเราล้อมอุดมสมบูรณ์ไปด้วยเศรษฐีมีทรัพย์

ร้านต้นไม้คับแคบเกินไปสำหรับประชาชนนับพันที่เฮโลกันเข้ามาชม เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ชักราคาถูที่ถูกเบียด

“ออกไว้ย เอาไว้ดี ๆ ค่อยมาดูใหม่ บา – แน่นจริงไว้ย แหม – จะดูช้อกล้วยไม้ที่ได้รางวัลที่ 1 สักชนิดก็ไม่ได้ดู”

คณะพรรค 4 สหายพากันออกมาจากร้านต้นไม้ เดินไปทางร้านราชตฤณมัยสมาคม ซึ่งมีป้ายปรากฏว่า “เฉพาะสมาชิก” ที่ประตูสำหรับขึ้นไปเล่นการพนันม้าแข่งจำลอง

นิกรยกช้อกล้วยไม้ขึ้นสุดดมแล้วส่งให้พ่อตาของเขา

“เฮ้อ คุณพ่อ ผมให้ไว้เป็นที่ระลึกในงานวชิราวุธ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ อ้าปากหาว

“อ้ายกร อ้ายนี้รางวัลที่ 1 นี่หว่า แกเอามาได้ยังไง”

นิกรอมยิ้ม

“จะยากอะไรครับ ผมแหวกคนที่กำลังมุงดูออกแล้วก็เด็ดออกมาอย่างหน้าตาเฉย แกล้งทำเป็นค้อนคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง แล้วก็บ่นพึมพำนิดหน่อย คนที่ยืนมุงดูอยู่เขาก็คิดว่าผมเป็นเจ้าของ กลัวว่าคนจะขโมยช้อกล้วยไม้ ก็เลยเด็ดเอามา”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ แปลกใจในความสามารถของลูกเขยท่านอย่างยิ่ง

“อ้ายกร แกบุกเข้าไปเด็ดสี่แดง ๆ ที่ได้รับรางวัลที่ 2 มาให้พ่อหน่อยเถอะวะ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก แล้วหัวเราะ

“พอเถอะครับ แฮะ แฮะ เท่านี้ก็หมีน้ตระวางเต็มทนแล้ว”

“นำ ไหว้ละวะ พ่อยากได้”

“บ๊ยะแล้ว” นิกเรีตตะโร “อยากได้คุณพ่อไปขโมยเองซีครับ”

ครั้นแล้ว คณะพรรค 4 สหายก็พากันเดินต่อไปผ่านหน้าโรงงานหมวกซึ่งในร้านมีแต่เจ้าหน้าที่ประจำร้าน สมัยนี้ไม่ใช่สมัย สวมหมวกติดคงสำรวย สวยไม่เบา คนไทยไม่นิยมสวมหมวกทั้งหญิงชาย เว้นแต่พวกเจ้าของรถเก๋งที่จำเป็นต้องมีหมวกสวม เนื่องจากเกรงว่าประชาชนคนเดินถนนจะเข้าใจผิด คิดว่าเป็นคนรถจึงต้องสวมหมวก คาบกลิ้ง และผูกเน็คไทเสียหน่อย

บริเวณใกล้กับกำแพงวัดราชประดิษฐ์ มีคนตรีไทยอยู่วงหนึ่ง แต่เป็นที่น่าเสียใจที่ไม่ใคร่มีคนฟัง ศิลปะของไทยเรากำลังจะสูญสิ้นไปทุกวัน เพราะคนไทยนิยมอารยธรรมแผนยุโรปหรืออเมริกา ชอบฟังแต่ดนตรีสากล ปี่พาทย์ หรือเครื่องสายไทย อังกะลุงเหล่านี้ ถึงแม้จะไพเราะเพราะพริ้งดีมีด้าใจสักเพียงไหน ก็มีแต่คนแก่เท่านั้นที่ชอบฟัง

ร้านของกองทัพอากาศสง่าผ่าเผย หน้าร้านสร้างเป็นปีกเครื่องบินขนาดใหญ่ ผนังสีบรอนซ์เงิน ในร้านมีการแสดงเครื่องบินจำลอง ตัวเครื่องบินลักษณะอ้วนป้อมคล้ายโองน้ำยาวประมาณ 2 เมตร เครื่องตั้งอยู่บนฐานใช้บังคับด้วยกำลังไฟฟ้า แล่นเอียงซ้ายเอียงขวาเชิดหัวหรือปีกหัวลงได้ คล้ายกับการบังคับเครื่องบินจริง ๆ

กองทัพอากาศต้องการให้ประชาชนได้มีความรู้เบื้องต้นในเรื่องเครื่องบิน และหวังจะให้ได้รับความรื่นเริงบันเทิงใจ จึงจัดเครื่องบินแบบนี้มาให้ประชาชนนั่งขับ คิดค่าป่วยการ 5 นาที ต่อ 5 บาท หรือถ้าจะบินแข่งขันกันก็ได้ คิดค่าป่วยการ 3 นาที ต่อ 5 บาท มีนักบินชั้นสัญญาบัตรร่างเล็กแต่รูปหล่อ คอยให้คำแนะนำแก่ประชาชนก่อนจะขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน

คณะพรรค 4 สหายหยุดยืนจับกลุ่มกันอยู่หน้าร้านทหารอากาศ ประชาชนสนุกสนานส่งเสียงเฮฮากันตลอดเวลา

นิกเรีตตะโรน้อยใหญ่ มีท่าทางเหมือนกับเด็ก ๆ ที่เห็นของเล่นถูกใจ เขายกมือจับแขนพลแล้วพูดเบา ๆ

“เฮีย — ลองขึ้นเครื่องบินกันระอะ ถ้ามั่นสนุกดี”

พลสันศิริชะ

“แกอยากขึ้นก็ชวนอ้ายหงวนซี”

อาเสี่ยหันควับมาทางนิกเรี

“เอาซี กันกำลังจะเอ่ยปากชวนแกอยู่ทีเดียว”

พล กับคร.ดิเรก เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ต่างปฏิเสธไม่ยอมขึ้นเครื่องบิน คงมีกิมหงวนกับนิกเรี 2 คนเท่านั้น คณะพรรค 4 สหายพากันเดินเข้ามาในร้านของกองทัพอากาศ อาเสี่ยรีบซื้อ

บัตรขึ้นเครื่องบินทันที แล้วก็ขึ้นจับกลุ่มอยู่นอกหัวมองดูเครื่องบินทั้ง 2 เครื่อง ซึ่งกำลังหมุนไปด้วยกำลังไฟฟ้า สุดแต่นักบินสมัครเล่นจะบังคับมัน

เมื่อครบกำหนด 5 นาที เครื่องบินก็หยุดแล่น นายทหารอากาศผู้ควบคุม ได้เปิดฝากรอบส่วนบนของเครื่องบินออก ผู้โดยสารทั้ง 2 คนต่างลงมาจากเครื่องบิน และตีหน้าแหง ๆ

นิกรจูงมือเสี่ยวหงวนเข้าไปยังเครื่องบิน ทั้ง 2 ต่างประจำคนละเครื่อง นายทหารอากาศได้ช่วยเหลือให้ 2 สหายขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน และอธิบายให้ทราบถึงการบังคับเครื่องบิน อาเสี่ยวยิ้มให้เรืออากาศโทรูปหล่อ ซึ่งยืนอยู่ข้างล่าง

“ไม่ต้องอธิบายครับคุณ ผมเข้าใจดีแล้ว”

นายทหารอากาศมองดูเสี่ยวหงวนอย่างแปลกใจ

“ง่า ประทานโทษ คุณเคยเป็นนักบินหรือครับ”

กิมหงวนอมยิ้มแก้มคู่

“ผมนี่แหละครับ นักบินไทยผู้มีสมญาว่าเปรตเวหา ผมได้สร้างชื่อเสียงของผมไว้มากมาย เมื่อครั้งสงครามอินโดจีน บินสูง บินต่ำ บินคว่ำ บินหงาย บินตะแคง บินแยงแย้ แน่ไปเลย ครับ”

นายทหารอากาศขมวดคิ้วย่น จ้องตาเขม็งมองดูกิมหงวน

“เปรต คุณหรือครับเปรตเวหา”

กิมหงวนหัวเราะ

“ครับ ผมเอง เรืออากาศโทกิมหงวน ไทยแท้ นักบินกองหนุนนอกประจำการ นั่น เรืออากาศโทนิกร เพื่อนผม เคยมีสมญาว่าจิ้งจกเวหา”

นายทหารอากาศหันควับไปทางนิกร นายจอมทะเล้น โบกมือให้

“เราสี่เดียวกันครับคุณ ผมเคยเป็นนักบินชั้นอ้อมมาแล้ว”

เรืออากาศโทหนุ่ม ทราบเกียรติประวัติของพล นิกร กิมหงวน เสืออากาศของไทยเราเป็นอย่างดี เขามองดูเจ้าหน้าที่ประจำร้าน ซึ่งล้วนแต่เป็นนักบินประจำการ แล้วเขาก็เดินเข้าไปกระซิบกระซาบ บอกเพื่อนของเขาว่าผู้ที่กำลังนั่งอยู่บนเครื่องบิน คืออดีตเสื่ออากาศ เรืออากาศโทนิกร การุณวงศ์ กับ เรืออากาศโทกิมหงวน ไทยแท้ คราวนี้พวกนักบินก็พากันมองดู 2 สหายเป็นตาเดียว

เครื่องไฟฟ้าเริ่มทำงานแล้ว กิมหงวนกับนิกรต่างจับเครื่องบินอย่างคล่องแคล่ว บังคับให้เสี่ยวซ่าขวตามความพอใจ และพอครบ 5 นาทีเครื่องบินก็หยุดนิ่ง

2 สหายต่างก้าวลงมาจากเครื่องบิน

“คุณยังบินได้ดีนี่ครับ” นายทหารร่างสูงไปรังก่ล่าวกับนิกร

นายจอมทะเล้นยักคิ้ว

“ผมเกือบจะขับออกไปนอกร้านแล้วละคุณ แต่เกรงว่าจะไปชนคนเข้า”

นายทหารนักบินหัวเราะ

“เครื่องบินมันติดอยู่กับแท่นหมุน คุณจะจับอย่างไรมันก็บินลงมาจากแท่นไม่ได้”

กิมหงวนยกมือตบปานิก

“รู้สึกยัง ings่างวะกร”

“มีนินิดหน้อยไวย ชักจะเวียนหัว ไปหาเหล้ากินแก้เวียนหัวกันดีกว่า ไม่ได้กินเหล้าจะเล่นหัวอะไรมันชักกระดาก กินให้มันตึง ๆ หน้า จะได้หน้าด้าน ไปไวย”

2 สหายเดินออกมาหาคณะพรรคของเขา แล้วพากันออกไปจากร้านของกองทัพอากาศ สักครู่ก็ผ่านมาทางร้านของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมือง

ยิ่งดึกคนก็ยิ่งแน่น ประชาชนหญิงชายต่างสนุกสนานกันเต็มที่ คณะพรรค 4 สหายแวะร้านของกองทัพเรือเพื่อดื่มเหล้า กินอาหารว่าง และนั่งพักผ่อนวิพากษ์วิจารณ์กันถึงงานนี้

ในราว 21.00 น. 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างมีเมมาแทบจะครองสติไม่ได้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ปล่อยแก้เต็มที ท่านล้วนกระเป๋ากองเกยหีบหมวกหนีบมีพู่ห้อยออกมาสวมศีรษะ บนโต๊ะเต็มไปด้วยจานกับแกลั่ม ขวดเหล้า และโซดา คณะพรรค 4 สหายสนทนากันเสียงอ้อแอ้แต่ดังมาก

นิกรดูเหมือนจะเมามากกว่าเพื่อน เขานั่งนัยน์ตาปรือคองอวกแฉก แล้วก็ลืมนดาโพลงร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ใครนักเลงไวย ใครจะตีกบาลกันมาไวย”

นายพัชราภรณ์ เอื้อมมือกระชากแขนนิกรให้นั่งลง

“เฮ้ย เสียมารยาทน่า อ้ายกร อย่าส่งเสียงอะอะไป ขายหน้าเขาเห็นไหมล่ะ คนที่เขาเดินผ่านหน้าร้านเขาพากันมองดูพวกเราเป็นตาเดียว”

นิกรยกกำปั้นทุบโต๊ะปัง พูดเสียงลั่นไก่อลับปาก

“เสรีภาพไวย ใครวะมองเรา นักเลงเรอะ คุยไม่จริงเหมือนกินข้าวหอรกวะ อย่าหน้อยเลขน่า อี้ก เดี่ยวพ่อเดินออกไปกระที่บเสียให้ตายเลย” แล้วนิกรก็ยกกำปั้นทุบหน้าอกตัวเอง “นี่นายนิกร เลือดทหารเรื่อน้ำเค็มไวย”

ดร.ดิเรกซึ่งเมาน้อยกว่าเพื่อนหัวเราะเบา ๆ

“แกเคยเป็นทหารเรือเรอะ”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่เคยเป็น แต่ขณะนี้เราอยู่ในร้านของทหารเรือ เราก็ต้องรักทหารเรือ และมีจิตใจเป็นทหารเรือ เช่นเดียวกับคนต่างด้าวที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร ในเมืองไทยเราก็ต้องรักประเทศไทย และคนไทย ไซ้ไหมล่ะ”

“ออไรน์ มนุษย์ที่ดีต้องกตัญญูรู้คุณ”

กิมหงวนนัยน์ตาปรือ นั่งคองอวกแฉก เขายิ้มให้นิกรแล้วกล่าวว่า

“ร้องเพลงปลุกใจเสือป่าเถอะวะ บรรยากาศในสวนสาธารณะในคืนวันนี้มัน
อบอุ่นคล้ายกับในรัชสมัยพระมงกุฎเกล้า เอาไว้ ปลุกใจเสือป่านิดหน่อย”

แล้วเสียงเพลงปลุกใจเสือป่าก็ดังขึ้น โดยนักร้องสมัครเล่น 2 เกลอป คืออาเสี่ย
กิมหวานกับนิกร

“ไครมาเป็นเจ้าเข้าครอง

คงจะต้องบังคับขับไล่

เคี้ยวเข็ญเย็นคำรำไป

ตามวิสัยเชิงเช่นผู้เป็นนาย

เขาจะเห็นแก่น้ำคำซื้อ

จะนับถือพงศ์พันธุ์นั้นอย่าหมาย

ไไหนจะต้องเหน้อยยากลำบากกาย

ไไหนจะอายทั่วทั้งโลกา”

ที่หน้าร้านของกองทัพเรือ ประชาชนนับจำนวนร้อยต่างยืนจับกลุ่มมองดูคณะ
พรรค 4 สหายอย่างขบขัน และหลายต่อหลายคนพากันเข้ามานั่งในร้าน เพื่อดูจำอวดบรรดาศักดิ์
พอเพลงจบนิกรก็ลุกขึ้นรำป้อร้องเป็นยี่เกทันที

“กระดิ่งทองแสนจะดีใจ

ทราบว่ารัฐบาลไซร์ท่านปราณี

มีโครงการจะสนับสนุน

เอื้อเพื่อเจ้าจุนนาตะคนตรี

อันพวกเราเยี่ยมแสนจะอาภัพ

ตกต่ำมานานหลายขวบปี

ต่อไปนี้จะรุ่งเรืองชื่อกระเดื่องทั้งธานี”

เสียงหัวเราะของประชาชนดังแห่ไปหมด นายทหารเรือในเครื่องแบบนาวาโท
คนหนึ่งปราดเข้ามาที่โต๊ะของคณะพรรค 4 สหายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แล้วกระซิบกระซาบกับนิกร

“ขอบคุณมากครับ ที่พวกคุณช่วยทำให้ประชาชนเข้ามาอุดหนุนร้านเราจนเนื่อง
แน่น กรุณาเล่นต่อไปเถอะครับ ค่าอาหาร และค่าเหล้าสำหรับพวกคุณผมให้ฟรี เชิญครับ เชิญตาม

สบาย ผมจะให้ทหารเอาเหล้า และ โขดามาให้พวกคุณอีก” พุดจบนายทหารเรือชั้นผู้ใหญ่ก็เดินไปจากที่นั่น

นิกรนั่งขัดสมาธิบนเก้าอี้ ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่ม ทำปากเบะ พยักหน้ายิ้มแยะกับประชาชนที่นั่ง และยืนอยู่รอบ ๆ กระจาชายชาวชนบทคนหนึ่งทำทางเป็นกำนัน หรืออย่างน้อยก็ผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่ง ยืนมองดูจำอวดบรรดาศักดิ์ด้วยความสนใจแล้วเก๊กตะ โจนขึ้น

“ขอແທ່ທႆນႃ်ໃຫ້ကမ္မပິာ်းမိာ်းမိာ်း”

นิกรลืมตาโพลง

“หา ว่ายัง ใจลุง เข้ามาใกล้ ๆ ซิ ลุงทำดีกับพวกฉันยังงั้นหรือะ”

ชายชราสะดุ้งเฮือก

“มิได้ครับ กระผมอยากจะฟังແທ່ທႆນႃ်”

“อ้าว” กิมหงวนอุทาน “ทำไมถึงว่าอายเปิดเทศน์ล่ะ”

“ว่า” เจ้าแห้วครง “รับประทานหูหาเรื่องแล้ว รับประทานคุณลุงท่านจะฟังແທ່ທႆນႃ်ครับ รับประทานคุณนิกร แผลให้แกฟังเถอะครับ เพื่อความครึกครื้นของงานวชิราวุธ”

นิกรพยักหน้ากับชายชรา

“ແທ່ທႆນႃ်หรือလຸງ ຟິງເຣື່ອງອະໂຣລະ”

ชายชรายิ้มแห้ง ๆ

“เรื่องอะไรก็ได้ครับ แต่อย่าให้เป็นเรื่องร้องไห้ก็แล้วกัน เพราะเจ้านายท่านห้ามไม่ให้แสดงเรื่องร้องไห้”

นิกรหัวเราะ

“เอา — ฉันทจะແທ່ໃຫ້ຟິງ ແຕ່ຈະທႆນႃ်ແບບຮ່າຍຍາວເສັດສັດ ຈານນີ້ເປັນຈານທີ່ຮະລິກ ໃນພຣະມາກຸຣຸນາຮິດຸນຂອງລັດເຄື້າຣັຊກາລທີ່ 6 ຈັດຈະທႆນႃ်ໃຫ້ຟິງ ຣຳພັນດິງພຣະມາກຸຣຸນາ ແລະຈະກຣາບບັງຄັມທູລຳໃຫ້ທຣງທຣາບວ່າ ໄປຣ່ຳຳຂ້າແຜ່ນດິນຂອງພຣະອຸງຄ໌ໃນປັຈຈຸບັນນີ້ມີສາພາຄວາມເປັນຢູ່ ອຸ່ງຢ່າງໃຣ່ຳ”

ประชาชนคนฟังตบมือกราว ที่หน้าร้านกองทัพเรือเบียดเสียดกันแน่นไปหมด

นิกรกระแอมเสียงลั่น วางท่าให้สมกับเป็นนักเทศน์ นั่งเสียบไปสักครู่ ท่านมหา

นิกรก็เริ่มต้นແທ່ທႆນႃ်ທ່ານຮ່າຍຍາວ

“..... ວຈີຣາ ວູຣຳນັງ ມາບາບພິຕຣີຣາຊສມກາຣເຈົ້າເສດຊີຸ່ສຸວຣຣັກ ປຸງປຣະຈານນັ້ນຍັງຮະລິກດິງພຣະມາກຸຣຸນາ ພຣະອຸງຄ໌ຜູ້ທຣງພຣະປຣິຣາສາມາຣຄລາດເລີຊ ລຳພຣະບາຣມີທັງຮານີເປັນສຸຂສ໌ໂມສຣ ສັພພິຕິໂຍ ໂທຣຸ ກັບເຕ ເມື່ອນຣ່ຳມໂພຣີດັບຣີ່ອນໃຫ້ຣ່ຳເຄື້າ ຂ້າພຣະພຸທເຈົ້າຂອກົວທັບັງຄັມ ສຸຣິກປຣະນມັກັມເຄສດ້ວຍ

กตัญญู พระวิญญูณเสด็จอยู่ ณ หนไหนด บัดนี้ชาวไทยกำลังระทมโทมหนัก แสน
 อัดคัดฝืดเคืองเรื่องร้ายไม่หยุดหย่อน ล้วนแต่ทุกข์ร้อนยากจะหาใครมา
 ช่วยเหลือ จะพึ่งท่านผู้แทนให้เอื้อเพื่อเสมือนมิเอ็นดู ท่านหวังแต่จะยกมือชู
 ร้อง โอ.เค. ท่านจะได้เย็นเฮด้วยความสุข นิราพาธ นิราศทุกข์ เงินไหลนองทอง
 หลากล้นจนเต็มกระเป๋า ราษฎรพระเจ้าข้า ต้องย่ำแย่ ถึงกระนั้นท่านก็แลเป็นมั่งคั่ง
 หาว่าชาวนาขอบขุดฝังซึ่งเงินตรา รัฐบาลท่านสัญญาเป็นเหมาะ รัฐประหารขึ้น
 นั้นก็เพื่อราษฎร เวทนาประชาชาติผองชาวไทย ท่านจะช่วยแก้ไขโดยเร่งรีบ คือ
 ลดค่าครองชีพให้ถูกลง แต่แล้วท่านก็มีวพระวงแต่น้ำแข็ง ลดลงเหลือสิบสตางค์แดงใส่น้ำ
 ชา ส่วนหยูกยาผ้าเสื้อเหลือที่จะซื้อได้แม้กระทั่งไขในตลาด เคยแลเห็นเต็ม
 กระจาดเขาวางขายพอควบคุมไข่ เซ – กู๊ดบาย หาซื้อยาก อนิจจาวตสังขาร
 ชาวประชาต้องอดอยาก ท่านไม่เชื่อ เพราะโรงหนังอุดมด้วยผู้คน แต่ประชาชนนคร
 หลวงมีนับล้าน ที่มีเงินสุขสำราญไม่กี่คน ไอ้ไอ้คนจนต้องผจญกรรม มิหน้าโจร
 ผู้ร้ายคอยจี้และปล้น สวัสดิภาพของคนเดินถนนเกือบจะไม่มี ถ้าตลาดปลั่งถูกรถยนต์บี
 มรณา ขอพระวิญญูณพระมหาธีรราชจงคุ้มครองประชาราษฎรให้สำราญเหมือนกาล
 ก่อน ข้าพระพุทธเจ้านายกรขออภิวันท์ โทศุ มหาราช ข้าพระพุทธเจ้าดู
 ฉวยไชโย”

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว เจ้าคุณปัจจนึก ฯ รู้สึกกระดากอายอย่างยิ่งที่
 นายกรมีนเมาออกสิงออกค่างไปตามเรื่อง ท่านจู้ปากคูลูกเขยของท่านแล้วกล่าวว่า

“พอที่ไวย อ้ายกร แกนี้หน้าด้านเหลือเกิน”

นิกรชักฉิว

“อะไรหน้าด้าน คุณพ่อนี้ไม่ได้สติ พับฝ่าประเดี๋ยวได้ตีกันฉิบหายเลย”

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น หันมาพยักหน้ากับนายพัชราภรณ์

“ไปกันเถอะไวยพล ปล่อยให้ไวยหงวนกับอ้ายกรมันตามเรื่องเถอะ อาชายหน้า
 เขาเต็มทนแล้ว”

กิมหงวนทำตาเขียวกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ

“ไป ๆ ๆ ๆ คุณอาอยากไปไหนก็เชิญเถอะครับ วัทโธ – ไม่ใช่เลือดสุพรรณเสียเลย
 มาด้วยกันมันก็ต้องไปด้วยกันซีครับ ถึงจะเรียกว่าเลือดสุพรรณ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ หัวเราะหึ ๆ

“ฉันไม่อยากพูดกับขวดเหล้าหรือ เพราะมันพูดไม่รู้เรื่อง”

“หนอยเน” เสียหงวนอุทาน “นี่หมายความว่าผมเมานั่นแหละ อี อี เสียหงวนกินเหล้าไม่เคยเมาเลย” แล้วกิมหงวนก็กระซิบกระซาบกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เบา ๆ “เราต้องร้องเพลงปลุกใจเสือป่าเสียก่อน”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

“ก็ร้องแล้วนี่หว่า”

กิมหงวนนั่งคิดสักครู่

“ร้องแล้วละ เอ หรือร้องแล้ว ถ้าร้องแล้วก็ต้องร้องเพลงปลุกใจทหารเรือนิดหน่อย”

เขาหันมาพยักหน้ากับนายจอมทะเล้น “ปลุกใจทหารเรือไว้ — เอ — หนึ่ง — สอง — สาม”

เสียงเพลงปลุกใจทหารเรือดังขึ้นอีก แต่คนฟังแทบจะไม่รู้เรื่อง

“เกิดมาทั้งที

มันก็ดีอยู่แต่เมื่อเป็น

อีก 400 ปี

ก็ไม่มีใครเขาจะเห็น

เขาก็ไม่นึก เขาก็ไม่ฝัน

เขาก็ลืมกันเหมือนตัวเส้น

ตายไปเขาก็ลืม

ใครเขาจะยืมชีวิตให้เป็น

ใครจะเห็นน้ำใจเรา

จำได้แต่ชื่อ

ว่าเรคือทหารเรือไทย

ตายแต่ตัวชื่อยังฟุ้ง

ทั่วทั้งกรุงไม่ลืมได้

สองนักร้องหยุดร้องเสียดกลางคัน แล้วหันมามองดูหน้ากัน

“ร้องต่อไปซี” เสียหงวนพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

นิกรสันศิริชะ

“แะะ แะะ ร้องได้แค่นี้ จำมาจากวิทยุ สถานีทหารเรือ แกร์องซี”
 อาลัยยิ้มแห้ง ๆ แล้วก็ร้องเดี่ยวส่งเดช ทุ๊กบ้าง ผิดบ้าง ทั้งทำนอง และเนื้อเพลง

“ทั้งเซาท์ ทั้งเวสต์ ทั้งนอร์ท ทั้งอีสท์

จะคิดถึงตัวเราเอย

จำต้องตายทุกคนไป

ถึงตัวเราตายไว้ยี่น

ไว้ยี่นแต่ชื่อ

ให้โลกทั้งหลายเขาลือ

ว่าทหารเรือไทย”

แล้วกิมหงวนก็หันมาถามคร.ดิเรก

“ร้องยังงี้ถูกไหม จำไม่ใคร่ได้ไว้ยี่”

ดิเรกถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย

“ถ้ามันลำบากนักละก็ อย่ร้องเลยวะ ประเดี๋ยวคนนอกร้านเขาจะนึกว่า
 กองทัพเรือ เอาว๊ามาแสดงในงานนี่”

นิกรทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“หนอย เสียงแทนเนอร์อย่างกันนะเรอะ เหมือนเสียงว๊ ชี ชี ฝรั่งเมืองนอกยังมา
 กราบไหว้อ่อนวอนให้กันเซ็นสัญญาไปร้องเพลงที่อเมริกานี้หว่า แกมันเป็นหัวอังกฤษ ไม่ชอบเพลง
 จังหวะมาร์ชหรือชอบฟังเพลงคลาสสิก นั่งฟังแล้วหลับไปเลย”

กิมหงวนจัดแจงผสมเหล้า และโซดาแจกจ่ายคณะพรรคของเขา เจ้าแก้วได้มี
 โอกาสดื่มเหล้ากับเจ้านายอย่างประปราย และได้พยายามสังวรในเรื่องกิริยามารยาท คือจิ้มกับเกลือ
 เมื่อไม่มีใครแลเห็น หรือสนใจ

เวลาผ่านไปตามลำดับ เสียงอะอะเอ็ดตะโรของคณะพรรค 4 สหายดังอยู่อย่าง
 นำรำคาญ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับพล ดิเรก และเจ้าแก้วมาเหล้าจนจะไม่มีสติแล้ว คณะพรรค 4
 สหายได้นั่งกินเหล้า และฟังดนตรีของกองทัพเรืออยู่จนกระทั่ง 22.00 น. ก็พากันออกไปเที่ยว
 ต่อไปอีก

ประชาชนยังแน่นขนัดไม่เบาบางลงเลย คร.ดิเรกเดินโซซัดโซเซหน้าหน้า พาเพื่อน
 กลอ และพ่อตาของเขามาหยุดยืนหน้าร้านทหารม้า ซึ่งมีเสียงเฮฮาโห่ร้องดังมาจากหลังร้าน

ที่นี่มีการพนันม้าแข่งจำลอง เก็บเงินบำรุงทหารม้า โดยหักเปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกับ
 สนามม้า

“เฮ้ย เข้าไปเล่นกันเว้ยพวกเรา” นายพัชรภรณ์พูดเสียงอ้อแอ้ “อย่าเดินต่อไปอีกเลย กันมาเต็มทนแล้ว”

ดร.ดิเรกพยักหน้า

“โอ.เค. ลองเสียง โชคดี”

นิกรไม่เห็นพ้องด้วย เขาโบกมือห้ามแล้วพูดเบา ๆ

“ไปบุกบ้านเจ้าหนอมดีกว่า หรือไง อีกไม่กี่วันเจ้าหนอมต้องเลิกล้มกิจการแล้ว อย่าเล่นม้าเลยเสียเวลา เดินเที่ยวอีกสัก 2 – 3 รอบแล้วไปเยี่ยมเจ้าหนอม” พูดจบนิกรก็หันมายกคิ้วกับพ่อตาของเขา “ตกลงนะครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มอาย ๆ

“ไม่รู้ไว้ย ฉันเป็นช่างเท้าหลัง สุดแท้แต่พวกแกซี แต่ไปก็ตีเหมือนกัน พ่อจะได้ปล่อยแก่บ้าง วันนี้ไหน ๆ เรามาเที่ยวแล้ว มันต้องเที่ยวกันให้ขยันปาย เที่ยวกันจนสว่างเลย”

คณะพรรค 4 สหายปรึกษาหารือกันอีกสักครู่ก็ลงมติเห็นพ้องกันว่า จะเดินเที่ยวรอบวังสราญรมย์อีก 1 รอบ ต่อจากนั้นก็จะบุกบ้านเจ้าหนอมให้ราบเป็นหน้ากลอง นิกรหมายมั่นปั้นมือที่จะหาความสุขกับเจ้าหนอม ซึ่งมีรูปร่างอ้วนใหญ่เหมือนคุ่มสามโลก แต่ขาฟ่องเหมือนงาช้าง

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปึงจันนี่ ๆ และเจ้าแห้วต่างเดินย้อนกลับมาตามทางเก่า ขณะที่ถึงทางแยก ประชาชนก็เริ่มเบียดเสียดเหยียด และรวนกันอย่างขนานใหญ่ นักแข่งก็ซันดีประมาณ 20 คนกระจายกำลังกันเบียดเสียดหาโอกาสความมือลงไปในกระเป๋าคอนอื่น โดยถือเสียว่าทรัพย์สินของคนอื่นนั้นควรจะเป็นของตน สารวัตรทหาร กับตำรวจคอยจ้องจับตาดูการกระทำอันห้าวหาญของบรรดานักแข่งทั้งหลาย

ผู้หญิงหลายคนร้องวิ๊ดวิ๊วเมื่อถูกเบียด การล้วงจับแต่ะอั้งนิดหน่อยคงมีประปราย เจ้าหนุ่มพันธุ์ลูกทุ่งคนหนึ่งสวมกางเกงขาสั้นสีดำเก่าคร่ำคร่า สวมเสื้อคอกลมขาวดีวัน มีผ้าขาวม้าเก่า ๆ คาดพุง และไม่ได้สวมรองเท้า ถูกลูกเลงตีเหย่มือลงไปในกระเป๋าคอนหน้าขึ้นมองดูกิมหงวนแล้วคิดว่าข้อมืออาเสียไว้

“อ้าว พี่ชาย ทำไมถึงเล่นยังงี้ละ อย่าหน้อยเลยนะ จะมาล้วงคองูเห่านะไม่ได้แถมหรือเพื่อน”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ สะบัดมือออก

“อะไรกันวะ น้องชาย”

“หนอย ยังจะทำไก่อีก ก็ล้วงกระเป๋าคอนเห่านี่ซี”

มหาเศรษฐีหนุ่มแยกเขี้ยว ยกมือผลักหน้าพระเอกไม้เมืองเดิมทันที

“โธ่ อ้ายเวร คนอย่างกันนะเราจะล้วงกระเป๋าคอน” แล้วเสี่ยวหงวนหัวเราะอย่างงอหาเดินติดตามเพื่อนของเขาไป

ที่หน้าร้านกรมช่างแสงทหารบก ประชาชนเกิดรวนกันอีก และเป็นการรวนของนักแข่งที่ก่อให้เกิดเบียดเสียดขึ้น คณะพรรค 4 สหายถูกเบียดจนตัวลืบ ผู้หญิงสาวคนหนึ่งร้องวีดขึ้นดัง ๆ ปราดเข้ามาถอดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“คุณลุงคะ ช่วยหนูด้วย”

เจ้าคุณพยักหน้า

“ไม่เป็นไรหนู กอดลุงไว้ ไม่ต้องกลัวใครรวน เออ กอดแน่น ๆ ลุงอนุญาตไม่ต้องเกรงใจ”

“หนูพลัดกับพวกของหนูแล้ว” หล่อนพูดเสียงเครือเหมือนกับจะร้องไห้

เจ้าคุณหันมามองดูด้วยความสงสาร หล่อนเป็นสาวแรกรุ่นอายุไม่เกิน 20 ปี

หน้าตาหมดจดแต่งตัวเพียวบอกว่าเป็นผู้มีฐานะดี เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จับมือนุ่มนุ่มบิบบเบา ๆ แล้วท่านก็รู้สึกตัวคล้ายกับว่าขณะนี้ท่านมีอายุในราว 21 ขวบเท่านั้น

“หนูมากับใครหลานสาว”

“มากับคุณแม่ และน้อง ๆ ของหนูค่ะ ถูกรวนตรงนั้นพลัดกันไปหมด แหม — อ้ายคนระยำหน้าด้านอะไรก็ไม่รู้ ขยำหนูซะปวดไปหมด”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแหย ๆ

“ช่างมันเถอะหลานนี่กว่าให้ท่านมัน ไป ๆ เดินต่อไป ลุงจะหาพรรคพวกของหลานให้ โน่น เด็ก ๆ ของลุง 4 – 5 คนนั้นเดินไปข้างหน้าโน่น”

การรวนเกิดขึ้นอีกแล้ว เสียงผู้หญิงวีดว้ายลั่นไปหมด บรรดานักแข่งก็ชั้นดีบุกทะเลวกราบจ่ายกำลังกันทำการกวาดล้างกระเป๋าย่างดุเดือด บ้างก็ใจกล้าเปิดกระเป๋าคือของสุภาพสตรีหยิบเอาเงิน และข้าวของอันมีค่าออกมา บ้างก็ใช้ใบมีดโกนกรีดกระโปรงสุภาพสตรีเล่นตามสันดานอันธพาล สร้างความสุขสนุกสนานด้วยความเดือดร้อน และทุกข์ของคนอื่น สุภาพสตรีคนหนึ่งร้องไห้สะอึกสะอื้นยกมือปิดหลังร้านของหล่อน เพราะถูกนักเลงดีตัดกระโปรงนิวลูกเป็นช่องหน้าต่าง

หญิงสาวที่อาศัยเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นที่พึ่งหายตัวไปแล้ว ท่านเจ้าคุณกวาดสายตามองไปรอบ ๆ คงเห็นแต่ 4 สหาย และเจ้าแห้วยืนรอคอยท่านอยู่หน้าร้านของกองทัพอากาศ

เจ้าคุณปราดเข้าไปทันที

“เฮ้ย อาช่วยผู้หญิงไว้คนหนึ่ง แม่นั่นถูกเบียดเข้ามาถอดอา” เจ้าคุณพูดยิ้ม ๆ “แล้วหายไปไหนก็ไม่รู้”

นิกรลืมตาโพลง

“ถึงกับถอดคุณพ่อเซียวหรือครับ”

“อ้อ สวยด้วยซีแก กำลังขบเพาะน่ารักทีเดียว กอดเอาพ่อเสียนั่น”

นายจอมทะเล้นทำตาปริบ ๆ นิ่งอึ้งไปสักครู่เขาก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คุณพ่อลองดูกระเป๋าเงินซีครับอยู่หรือเปล่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ สะดุ้งเสือกทันที ยกมือตบกระเป๋ากางเกง ใจหายวาบรีบล้วงดูทั้งสองข้าง ตลอดจนกระเป๋าเสื้อนอก

“ตายห่า”

นิกรหัวเราะ

“ไม่ตายหรอกครับ เงินพันกว่าบาทเท่านั้น ฮะ ฮะ คุณพ่อเจอเอาผู้หญิงจับโป๊ยเข้าแล้ว”

“มายก๊อด” ดร.ดิเรกรื่องลั่น “แกหมายความว่าคุณพ่อถูกแม่สาวงามคนนั้น ล้วงกระเป๋าไปไหม”

นิกรพยักหน้า

“อย่าสงสัยอะไรเลยหมอ ปัจจุบันนี้วิวัฒนาการในทางแข่งก็ได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว บรรดาเมีย ๆ ของพวกนักแข่งทั้งหลายต่างได้รับการฝึกฝนอย่างชำนาญ สามารถออกปฏิบัติการได้อย่างองอาจ โดยมีขบวนนักแข่งผู้หญิงปะปนอยู่ด้วยเสมอ”

พลมองหน้านิกรอย่างแปลกใจ

“จริง ๆ หรือวะกร ผู้หญิงจะกล้าพอที่จะทำงานเสี่ยงกับตารางเช่นนี้หรือ ไม่น่าเชื่อเลยโว้ย”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“เชื่อหรือไม่เชื่อ คุณพ่อก็เสียทีนักแข่งผู้หญิงไปแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“ช่วยเหลือเกิน อ้ายเราเห็นเป็นผู้หญิงสาว ๆ ถูกผู้ชายรวนเข้ามาถอดเอวก็ช่วยเหลือไว้ หนอยแน่ ล้วงคองูเห่าได้ เจ็บใจนัก หน้าตามันบอกว่าเป็นสาวรุ่น ๆ แท้ ๆ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“สาวอะไรกันครับ พวกเมียนักแข่งนี่อะ อายะ 14 – 15 ขวบถมเถไป เป็นไงครับ คุณพ่อเสียขายเงินมากหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณค้อนควับ

“ทำไมจะไม่เสียขาย เงินตั้งพันกว่า”

เสียดหงวนหัวเราะก๊าก

“นี่แหละครับ เป็นบทเรียนอย่างดี อย่าไปนึกถึงมันเลยครับ เงินพันกว่าบาท นี่ถือว่าเสียไปก็เกอร์”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ถอนหายใจหนัก ๆ

“เสียไปก็เกอร์ใครจะว่าอะไรเล่า เดินหาตัวนางคนนั้นกันเถอะริ้ว ถ้าจับได้เอาตัวไปเลย แล้วให้อ้ายเห้วจัดการตามระเบียบ”

เจ้าแห้วยิ้มเป็น

“รับประทานถ้วยงั้นออกตามตัวเถอะครับ หล่อนคงจะป่วนเปื้อนอยู่ในบริเวณนี้ เพื่อหาเหยื่อรายอื่น ๆ ต่อไป”

ดร.ดิเรกถามพ่อตาของเขาอย่างเป็นการเป็นการ

“คุณพ่อจำหน้าได้หรือครับ”

เจ้าคุณพยักหน้า

“ได้ – พ่อจำได้แน่นอน ทั้งรูปร่างหน้าตา และเครื่องแต่งตัว”

นายแพทย์หนุ่มมองดูเพื่อนเกลอของเขา

“ลองเดินตามหาตัวแม่คนนั้นสักรอบเถอะวะ ถ้าโชคดีอาจพบหล่อน คุณพ่อก็มีหวังที่จะได้เงินคืน”

ขณะพรรค 4 สหายเห็นพ้องด้วย แล้วพากันออกเดินไปจากที่นั่น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ บ่นพิมพ์ตลอดเวลาสอดสายตามองหาแม่เสื้อมือขาวคนนั้น แล้วก็นึกภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาลให้ได้พบกับหล่อน

พอผ่านหน้าบริษัทไทยนิคม เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็ร้องเอะอะขึ้น

“เฮ้ย โน่น อยู่โน่น จับตัวให้ได้พวกเรา”

4 สหาย และเจ้าแห้วต่างมองตามสายตาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วทุกคนก็แลเห็นหญิงสาวแฉ่งน้อยคนหนึ่งในชุดเสื้อกระโปรงสีเขียวแก่คาดเข็มขัดสีทอง ยืนหันรีหันขวางอยู่ข้างสถานลีลาศ

“ใช่แน่หรือครับ” พลถามเพื่อให้แน่ใจ

“ใช่ อาจำได้ เรายังไงดีล่ะ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ผมแสดงเองจ้ะ คุณพ่อ และพวกเราเป็นช่างเท้าหลังก็แล้วกัน ผมจะขู่ให้หงอหายเลย อย่างไรเสียก็ต้องได้เงินคืน”

ขณะพรรค 4 สหายปราดเข้าไปหาแม่เสื้อมือขาว แต่ก่อนจะถึงตัว หล่อนก็แลเห็นเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แม่สาวงามใจหายวาว รีบเดินไปทางร้านสมาคมพฤกษชาติแห่งประเทศไทย คือร้านประกวดกล้วยไม้ต่าง ๆ นั้นเอง

นิกรปราดเข้าไปยกมือจับแขนหล่อน และพูดเบา ๆ แต่เสียงหนักแน่น

“น้องสาว คั้นกระเป๋าเงินของตาแก่หัวล้านนั้นให้ฉันเถอะ”

หล่อนหยุดชะงักแก้งทำหน้าตื่น ๆ

“อะไรกันคะคุณ”

นายจอมทะเล้นเงื้อมือขึ้นทำท่าจะตบ

“ประเดี๋ยวตบตายห้าเลย หล่อนรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร นี่ เห็นแหวนอัศวินวงนี้ไหม”

ภรรยาของจอมนักแข่งก็อกสั้นขวัญแขวน

“ดิฉัน ดิฉัน ง่า คุณคงเข้าใจผิดแล้วล่ะค่ะ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ จูงมือหล่อนเข้าไปในที่มืดข้างร้านแห่งหนึ่ง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าแห้ว เสี่ยหงวน พล และ ดร.ดิเรก ติดตามเข้ามาด้วยในฐานะผู้สังเกตการณ์

เจ้าคุณยกมือชี้หน้าหล่อน

“แกนี้ลูกไม้จัญไร หน้าตาดี ๆ ไม่น่าจะเป็นนักแข่งก็เลย เอาเงินของฉันทิ้งมาเสียโดยดี”

หญิงสาวตัวสั้นนั่งงัก มองหาขบวนคุ่มกันหล่อนก็มองไม่เห็น หล่อนกำลังเผชิญหน้ากับความคับขันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า

“ง่า ดิฉัน ดิฉันเปล่าค่ะ” หล่อนพูดตะกุกตะกัก

นิกรถือวิสาสะ ล้วงมือลงไปนอกเสื้อของหล่อนค้นหาของธนบัตรโดยไม่ต้องเกรงใจหล่อน แล้วนายจอมทะเล้นก็ดึงซองธนบัตรของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออกมา แม่เสื่อมือกาวยื่นร่องไห้กระซิก ๆ เพราะความเสียดายเหยื่อของหล่อน และกลัวว่าหล่อนจะต้องติดคุกติดตาราง

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอื้อมมือรับซองธนบัตรจากลูกเขยของท่านแล้วเปิดออกดู ดึงธนบัตรใบละร้อยออกมานับ ตรวจเอกสารบางชิ้นที่อยู่ในกระเป๋า นี่ เมื่อเงิน และข้าวของต่าง ๆ ยังอยู่เรียบร้อย ท่านเจ้าคุณก็ยิ้มออกมาได้

พลเดินเข้ามาขมมือตบ่าหญิงสาวเบา ๆ

“รู้ไหมว่าพวกฉันเป็นนายตำรวจนอกเครื่องแบบ”

เจ้าแห้วยกมือชี้ตัวเองแล้วพูดเสริมขึ้น

“ฉัน สิบตำรวจโท”

แม่เสื่อมือกาวตัวสั้นนั่งงัก

“ปล่อยดิฉันเถอะค่ะ นึกว่าเอาบุญ ดิฉันไม่เคยประพฤติเช่นนี้เลย เพิ่งจะออกโรงครั้งนี้เป็นครั้งแรก สงสารดิฉันเถอะนะค่ะ”

นายพัชราภรณ์จับคางหล่อนให้เงยหน้าขึ้น

“เธอชื่ออะไร น้องสาว อย่าโกหกนะ ถ้าโกหกเธอติดตารางแน่ ฉันทามอะไรเธอจะต้องตอบตามความจริง”

“ดิฉันชื่อเพ็ญศรีค่ะ”

นิกรชักต่อไป

“เป็นเมียนักแข่งก็ไซ้ไหม เร็ว — ตอบเร็วไม่ต้องคิด ประเดี๋ยวตบฟันฟางหักเลย”

ดร.ดิเรกยกฝ่ามือผลักหน้านิกร

“โอเวอร์ไปหน่อย อย่าดูให้มากนัก”

นิกรอมยิ้ม

“นั่นนะซี คุณากไปหน่อย แต่คนเมานี้หว่าถือสาอะไรวะ ขณะนี้กันเมานหมดสติสัมปชัญญะแล้ว” พุดจบเขาก็หันมาคุกคามหญิงสาวที่ชื่อเพ็ญศรี “ว่าไงฉันถามว่าเธอเป็นเมีย นักแข่งรถหรือเปล่า”

เพ็ญศรีตัวสั่นเต็ม

“ถูกแล้วค่ะ ตัวของฉันเป็นนักแข่งรถ แต่วันนี้เขาเป็นไข้ค่ะ ออกปฏิบัติการณ์ไม่ได้ ฉันก็ต้องมาแทน”

กิมหงวนยกมือลูบต้นแขนหล่อ่นเบา ๆ

“น้องสาว”

“อา”

“ต่อไปอย่าทำยังงี้อีก ไป เธอรีบออกไปจากวังสราญรมย์เดี๋ยวนี้ ฉันจะให้คนของฉันไปกับเธอด้วย แล้วก็ถ้าหากว่าคนของฉันเขาจะมีอะไรกับเธอบ้าง เธอต้องหยวนนะ ม่ายยังงั้นฉันจะให้เขามอบตัวเธอให้ตำรวจเขาจัดการกับเธอต่อไป”

นิกรยกมือตบหลังเจ้าแห้วคังป้าบ

“อ้ายแห้ว เอาตัวไป และจัดการตามระเบียบ”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“รับประทานอีกสักครู่ค่อยไปได้ไหมครับ”

“ทำไมล่ะ” นิกรตวาด

“แะะ แะะ รับประทานกำลังสปีสซั่มครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ยกเท้าขวาเตะหน้าแข้งเจ้าแห้วด้วยรองเท้าดังโป๊ก

“นี่แะนะ แก่สปีสซั่ม หายหรือยังล่ะ”

เจ้าแห้วสูดปากลั่น

“อูย รับประทานหายแล้วครับ” แล้วเจ้าแห้วก็ล้วงกระเป๋าสีเสื้อแจ๊คเก็ต หยิบพวงกุญแจส่งให้พลอย่างนอบน้อม “รับประทานนี้ครับกุญแจรถ”

นายพัชรภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“เอ็งจะไปไหน”

“รับประทานก็อย่างว่าแหละครับ ไม่โรงแรมยศเสก็คงจะห้าแยกพลับพลาชัย รับประทานพรงนี้เข้าผมจึงจะกลับบ้านนะครับ”

พลพยักหน้า

“ไปเถอะ ฉันอนุญาตให้แกสดชื่นหนึ่งคืน ประเดี๋ยวพวกฉันก็จะไปเยี่ยมสำนักเจ้าหนอมเหมือนกัน”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“รับประทานเจ้านายใจดีเหลือเกิน แต่ว่า ง่า รับประทานไม่จ่ายทรัพย์บ้างหรือครับ”

เสี่ยหงวนยกมือเขกศีรษะเจ้าแห้วดั่งโป๊ก แล้วล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรออกมาส่งให้เจ้าแห้วร้อยบาท เป็นธนบัตรใบละร้อยใหม่เอี่ยม

“เอ้า — เอาไป”

เจ้าแห้วไหว้เสี่ยหงวน และรับธนบัตรมาใส่กระเป๋า ให้ศีลให้พรอาเสี่ย ยกมือคว่ำแขนแม่เสื่อมือกาว

“ไปกับเรียม ยอดรัก เรียมเหลือทนแล้วไปหอะ”

หล่อนค้อนเจ้าแห้ว

“เธอจะพาฉันไปไหน ไม่เอานะ ไปโรงแรมฉันไม่ไป ฉันไม่ใช่ผู้หญิงพรรค์ยั้งงั้น”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“อย่าทำเสด็จไปหน่อยเลยนะ ประเดี้ยวสิบตำรวจโทแห้วก็จะเดือดดาลขึ้นมาเท่านั้นเอง ไม่รู้จักเสื่อเสี่ยแล้ว”

เจ้าแห้วจูงมือเจ้าสาวคืนเดียวของเขา เดินไปจากที่นั่น 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ มองดูจนลับตา

กิมหงวนกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปกันบ้างเถอะ วั้ย พวกเรา เดินไปออกทางถนนสนามชัย แวะกั้งเพิ่มเติมอีกคนละเล็กน้อยพอตึงหน้าแล้วจะได้บุกช่องเจ้หนอม”

ไม่มีใครออกความเห็นหรือคัดค้านอะไร ทุกคนเดินตามเสี่ยหงวนย้อนกลับมาทางบริษัทไทยนิคม และเลี้ยวออกประตูข้างร้านของกรมช่างแสงทหารบก

ท่ามกลางแสงจันทร์ บูอิกเก่งคังงามได้พา 4 สหายเล่นมาหยุดหน้าบ้านใหญ่แห่งหนึ่งทางย่านบางกะปิ

สำนักงานนางถนอม หรือเจ้หนอนนั่นเอง

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ พวกมันลงมาจากรถ กลิ่นเหล้าเหม็นฟุ้งไปหมดราวกับโรงต้มกลั่น เมื่อผ่านประตูรั้วบ้านเข้ามา แม่นภราตรีสาธุศิษย์ของเจ้หนอมแลเห็นเข้า ต่างก็ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวรีบลงบันไดมาต้อนรับแขกพิเศษด้วยความดีอกดีใจ

แม่สาวงาม 3 — 4 คนกอดหน้ากอดหลังเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“สวัสดิ์ค๊ะป้า คุณป้า หนูอยู่นี่ค๊ะ คุณป้าเจ้าขา โอ.เค. กับหนูนะค๊ะ”

เสียงพูดกันแซ่ดไปหมด พวกเม่งามเถื่อน 10 คนต่างห้อมล้อม 4 สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แต่แล้วเมื่อร่างของผู้หญิงกลางคนรูปร่างอ้วนจ้ำม่ำปรากฏตัวที่ประตู เสียงจ้อกแจ้กจอแจก็เงียบกริบ

เจ้หนอมสวมกระโปรงนิวลูกสีดำ เสื้อชั้นนอกแพรสีเหลืองกว้าง แลเห็นแผ่นอกขาวผ่องอล่างฉ่างมหีมา แขนตะละข้างราวกับขาหมูแฮม ใบหน้าใหญ่แต่สวยเก๋ ถึงแม้เจ้หนอมมีอายุ 47 ปีแล้ว เนื้อหนังก็ยังเต่งตึง พวงแก้มอ้มเอิบ ริมฝีปากจิ้มลิ้มสีแดงสดด้วยลิปสติก เป็นที่ถูกใจนิกรของเรายิ่งนัก เขามาเที่ยวบางกะปิที่ไร เป็นต้องนอนค้างอยู่กับเจ้หนอม

“โอ คุณป้า อาเสี่ย สวัสดิ์ค่ะ คุณพล คุณนิกร และคุณหอม” หล่อนร้องขึ้นด้วยความดีใจ วิ่งผละผละลงบันได้เข้ามาหา ยกมือไหว้ขณะพรรค 4 สหาย “นี่ถ้าจะไปเที่ยวงานนาฬิกาเรือนกันมาเป็นแน่ เหม็นเหล่าให้คลั่ง”

นิกรรำป้อเข้ามาหา

“กระดิ่งทองแสนจะดีใจ

ได้เห็นหน้าทราวมวยของตัวข้า

ครึ่งเดือนมาแล้วต้องแคล้วคลาด

คืนนี้คงไม่พลาดนะเจ้หนอมจ้า

จะชื่นชมให้สมรักที่มันหนักเกสา”

แล้วนิกรก็ดึงเจ้หนอมเข้ามากอด ก้มลงจูบริมฝีปากหล่อนอย่างรุนแรง

“อู๋ตาย แหม คุณนิกรนี่อะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้จักขายหน้าเด็ก ๆ มันบังเลย ดิฉันไม่ยุ่งกับคุณอีกแล้วนะ จะบอกให้”

นิกรหน้าจ้อย

“โธ่ — เจ้ เสี่ยแรงที่อุตส่าห์บากบั่นมาหา”

หล่อนอมยิ้ม

“ก็ดิฉันเป็นเจ้าของนี่คะ เด็ก ๆ ของดิฉันถมไป คุณนิกรนี่แปลกแท้ ๆ เเวอร์กรรมอะไรก็ไม่รู้ เกิดมาติดอกติดใจดิฉัน”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ก็เจ้หนอมอ้วนออกอย่างนี้ ฉันทันเคยตัวเสี่ยแล้วจะ ชอบใช้ของใหญ่ ๆ และกินคำโต ๆ”

เจ้หนอมค้อนเขา

“ดิฉันแก่แล้วค่ะ”

“อ้อ มะพร้าวเนี่ยยังแก้มันนะเงินะ ไป — ไปคุยกันบนบ้านเถอะเจ้”

หล่อนกระซิบข้างหูนิกร

“ดิฉันเป็นเอเยนต์ ต้องจ่ายดิฉัน 200 นะคะ”

“เถอะน่า” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “อย่าว่าแต่ 200 เลย พันบาทฉันก็ให้ได้แล้วกัน”

เจ้หนอมหัวเราะอย่างใจเย็น เอียงแก้มให้เขา

“โกรธหนอมรีคะ เอ้า — ให้อูบที”

นายจอมทะเล้นยิ้มออกมาได้ จูบเจ้หนอมเบา ๆ แล้วพาหล่อนเดินควงแขนกันขึ้นไปบนเรือน พล กิมหงวน ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับแม่นักรตรีทั้งหลายต่างติดตามขึ้นมาบนเรือนด้วย

บรรยากาศของบ้านเจ้หนอม ซึ่งเงียบเหงาเนื่องจากปลายเดือนเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นแล้ว พวกแม่งามหัวเราะต่อกระซิก และช่วยวน 3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยความหวังที่จะได้ทรัพย์ ส่วนนิกร เขาขลุกอยู่ในห้องเจ้หนอม และซ้อมยูโดกันเสียงดังตั้งโครงการ

ขณะที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กำลังใช้สายตาของท่านคัดเลือกนางใดนางหนึ่งเป็นยอดพธูของท่านในคืนวันนี้ แม่งามขนาดขบเพาะคนหนึ่งก็เดินเข้ามานั่งตักท่าน และแสดงกิริยาอโอเซาะฉอเลาะ

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ปล่อยแก้มแล้ว ท่านยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อีหนู ป้าเพิ่งเคยเห็นหน้าเอ็ง เอ็งชื่ออะไรวะ”

หล่อนก้มลงกอดพุงกะทิของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“หนูชื่อवलใจคะ คุณป้า” หล่อนจิบปากจิบคอพูด “หนูอยากเห็นคุณป้ามานานแล้ว เพื่อน ๆ ของหนูเขาบอกว่าคุณป้าใจดี หัวเราะง่าย จ่ายทรัพย์สดไม่เคยเขินกับพวกหนูเลย จ่ายทรัพย์สดเสมอ คุณป้าขา คุณป้าไปเที่ยวงานมาคงจะเมื่อยล้า ไปพักผ่อนในห้องหนูชื่ะ หนูจะได้มีโอกาสปรนนิบัติรับใช้คุณป้าบ้าง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เคลิบเคลิ้มในคำหวาน และเรือนร่างอันอวบอืดของเด็กสาวทำให้ท่านพิศขึ้นมาทันที

“อีหนู” ท่านเจ้าคุณพูดเสียงเครือ

वलใจยิ้มหวานจ้อย

“ว่ายังไงคะ คุณป้า โถ — คุณป้าคงจะจี้ร้อน เหงื่อแตกซิกเซียว ไปพักผ่อนในห้องหนูเถอะคะ คุณป้าขา หนูจะพัดให้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจฮึดอัด

“โอ.เค. ตกลงไว้ย” แล้วท่านก็ประคองवलใจลุกขึ้น “เร็ว — ห้องเอ็งอยู่ไหน อีหนู”

वलใจยกคิ้วให้เพื่อน ๆ ของหล่อน จูมมือเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออกไปจากห้องโถง

พลพยักหน้ากับคร.ดิเรก

“ว่าไงหมอ ชอบคนไหน”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอาย ๆ

“โน่น คนโน้น”

ทันใดนั้น แม่งามทั้ง 3 คนซึ่งนั่งอยู่บนโซฟา ก็พรวดพราดลุกขึ้นวิ่งแข่งกันเข้ามาหาคร.ดิเรก เสียงถามกันว่า หนูหรือคะ ดังแซดไปหมด นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบ ๆ

“ฉันต้องการคนเดียวคือน้องสาวคนนี้ ชื่ออะไรนะ ส้มแล้ว”

“คารากรค่ะ”

“ออไรน์ หนูสบายดีหรือเปล่า”

“รับรองปลอดภัย 1,000 เปอร์เซนต์ค่ะ”

“หนูไม่ต้องเสียใจ โอกาสหลังจะเป็นของหนู และของคนอื่น ๆ ที่บ้านนี้ คินนี่เป็นของคารากร เอ — คาลิงพาโอ ไปพักผ่อนที่ห้องยูเออะ ยูนี่น่ารักมากให้คืนตาย อายุเท่าไรหา?”

“14 ปีค่ะ หนูเพิ่งแตกเนื้อสาวนะคะ ไปซื้คะคุณหมอ หนูจะชงกาแฟ และปอกส้มเขียวหวานให้ท่าน”

คารากรจูงมือคร.ดิเรกออกไปจากห้อง ทันใดนั้นก็มีเสียงดังราวกับลูกระเบิดตก

“โครม ครืน”

แล้วมีเสียงเจี๊หนอมกับนิกรหัวเราะลั่น นายพัชราภรณ์ร้องตะโกนถาม

“อะไรไว๊ กร”

นิกรตะโกนตอบด้วยเสียงหัวเราะ

“เตียงหักไว๊”

เสียงหัวเราะของแม่จนกราตรีดังลั่นห้อง พลพยักหน้ากับแม่งามคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ตรงกันข้ามกับเขา และสงบเสงี่ยมกว่าเพื่อน

“หนู มหาพี”

เจ้าของร่างเอวเล็กเอวบาง ใบหน้าสวยเก๋ ค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินเข้ามาหานายพัชราภรณ์ ด้วยกิริยากระด้างกระเดื่อง พลลุกขึ้นคว้ามือหล่อน พาเดินออกไปจากห้องโดยไม่พูดอะไร

สานุศิษย์ของเจี๊หนอมคงเหลืออีก 7 คน นั่งหน้าสลอนมองอาเสี้ยกิมหงวนด้วยความหวัง อาเสี้ยนั่งนัยน์ตาปริบ คองอ๊กแงกเพราะความเมา

“อาเสี้ยคะ อาเสี้ยเจ้าขา”

กิมหงวนขมวดคิ้วนี้วหน้า

“ว่า นี่มันแผ่นดินไหวหรือยังไงวะ แม่ไว๊ บ้านช่งหมุนไปหมด” แล้วอาเสี้ยก็ลุกขึ้นเดินปะปะวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้อง พูดเสียงอ้อแอ้ลั่นไก่ลั่น “นี่มันไปไหนกันหมด อี้ก มันทิ้งให้เรานั่งอยู่คนเดียวนี้หว่า แล้วจะคุยกับใคร หม่าที่ไไหนวะ”

“ก็พวกหนูอยู่ที่นี่ตั้งหลายคนยังงี้ละคะ” ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้น
 เลียหวนมองดูลูกเจี๊หวอนมทีละคน
 “ไม่ไหว หาสวยถูกใจสักคนเดี๋ยงี้ไม่มี คีนนี่อ๊วเสมอนอกแอบดูเขาดีกว่า”
 กิมหวนพาตัวเดินออกไปจากห้องโถง ตรงไปที่ห้องนอนของเจี๊หวอนม ขณะที่เดิน
 ผ่านหน้าห้องนอนของยวลใจ เลียหวนก็ได้ยินเสียงเจ้าคุณป๋างจี้ก ๑ ร้องเพลงเบา ๆ

“ตื่นตะลึง
 งามซาบซึ่งตรึงใจ
 ให้สดชื่นตื่นเต้น
 สดสวย
 งามล้ำวยสวยเช่น
 เธอนั้นเป็นเทพธิดา”

เลียหวนสร้างมาไปบ้างแล้ว เขานึกสนุกขึ้นมากก็แหกปากร้องเพลงราวจี้กขึ้นทันที

“ตาแก่อยากมีเมียสาว
 ถือไม้เท้ายกแย้ยกยัน
 บ้านนี้เขามีอะไรกัน
 อ้อ เจ้าคุณท่านจะเล่นคองก้า

“อ้ายป้า” เจ้าคุณป๋างจี้ก ๑ ตวาดออกมาจากในห้อง
 กิมหวนอมยิ้ม
 “อ้าว อยากรู้ว่าป้าแอบดูเลย”
 เสียงกลอนประตูกกออกออก บานประตูกกผลักออกโดยเร็ว เจ้าคุณป๋างจี้ก ๑
 ยกมือเท้าสะเอวมองดูกิมหวนอย่างเดียดดาล
 “อ้ายหวน อย่าซัดคอกัดใจาหน้อยเลยวะ แกชอบใจใครก็เลือกเอาซี”
 อาเลียสันศิริชะ
 “วันนี้ผมไม่สู้ครับ ความรักของผมเจียบเจี๊ยบ และอยู่ในความสงบ เชิญเถอะครับ
 เชิญตามสบาย ที่ว่าผมจะแอบดูนะผมล้อเล่น ไม่อยากเป็นกึ่งยิงหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ บ่นพึมพำ ปิดประตูห้องไว้กลอนตามเดิม กิมหงวนเดินจรดปลาย
เท้าเข้ามาที่ห้องเจี๊หม่อมแล้วก้มลงมองดูที่รุกฎญแจ อาเสี๋ยจู้ปากเบา ๆ ใจเต้นระทึกเมื่อแลเห็นนิกร
กำลังสวดขึ้นกับเจี๊หม่อมแม่ตุ่มสาม โศก

อาเสี๋ยแกล้งร้องขี้เกะเรียกเพื่อนเกลอของเขา

“กร กร ໋ว้ย”

ไม่ต้องสงสัยว่านิกรจะเดือดดาลสักเพียงใด ที่กิมหงวนขัดคอรวบเวลาแห่ง
ความสุขของเขาเช่นนี้

“เรียกหาอะไร ໋ว้ย”

กิมหงวนกลั้นหัวเราะแทบแย้

“ขอยาสูบสักตัวเถอะวะ ของกันหมดแล้ว”

นิกรตะโกนลั่น

“ไม่มี໋ว้ย ถึงมีก็ไม่มีให้”

อาเสี๋ยก้มลงมองดูตามรุกฎญแจอีก เสียงสวิทซ์ไฟในห้องปิดชะ ภายในห้องเจี๊
หม่อมมีคณิศรากับอยู่ในถ้ำ กิมหงวนจึงมองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากได้ยินเสียงกระซิบ
กระซิบกัน และเสียงหัวเราะด้วยความสุข

กิมหงวนเดินย้อนกลับออกมาในห้องโถง แม่งามคนหนึ่งร้อนจัดกำลังถอดเสื้อ
ชั้นนอกออก อาเสี๋ยจ้องตาเขม็งมองดู เรือนร่างของหล่อนอวบอ้วนผ่องสวมน้ำเนื้อชั้นในยกทรงสี
ฟ้า ห่อทรงอกทั้งสองข้าง ยกทรงของหล่อนเป็นแพรชิ้นเล็ก ๆ แปะส่วนสำคัญของทรงอกไว้นิด
เดียวเท่านั้น

“ไอ้หย่า.....” กิมหงวนคราง “ว่า ไปยังจันทน์ไม่ไหว໋ว้ย”

แม่สาวขบเพาะเจ้าของเสื้อยกทรงทำดาหวานเข้มนองดูเสื้อหงวนในท่าทีของ
นางพญาเจ้าเสน่ห์ กิมหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่ กระดิกนิ้วเรียก

“มานี่ซี น้องสาว”

ผ่องผิว ดาวรุ่งแห่งสำนักเจี๊หม่อมค่อย ๆ ลุกขึ้นเยื้องกรายเข้ามาหาอาเสี๋ยกิมหงวน

“ต้องการหนูหรือคะ อาเสี๋ย”

กิมหงวนพยักหน้า

“ฉันไม่เคยสนใจกับหนูเลย แต่คืนนี้มันนี่รักก็ขึ้นมาเพราะเห็นหนูใส่เสื้อยกทรง
ตัวนี้ พับผ้า เต็ดขาดเลย มา — ขอหอมทีซี” แล้วเขาก็ดึงร่างแม่งามเข้ามาสวมกอด ก้มลงจูบริม
ฝีปากหล่อนอย่างหนักหน่วง

“เสี๋ยขา ชื่นใจไหมคะ”

เสี๋ยหงวนหัวเราะชอบใจ

“ริมฝีปากของเธอเต็มปะแล่ม ๆ ชอบกล พาฉัน ไปเที่ยวห้องนอนของเธอหน่อยซี ไปเล่นเสียดกั๊กกับฉันเถอะ”

ผ่องผิวหันมายิ้มให้เพื่อนสาวของหล่อน แล้วคว้าแขนเสื้อหงวนพาเดินออกไปจาก ห้องโถง หล่อนครวญเพลงรักเบา ๆ แสดงกิริยาอเซาะกิมหงวน เพราะหวังในความร่ำรวยของเขา

สำนักเจ้าหนอมสงบเงียบ ลูกน้องของเจ้าหนอมนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถง รอคอย ต้อนรับพวกอาเสี้ยที่จะมาเที่ยว แต่ก็ไม่ว่างจะมีหวังอะไรมากนัก เพราะใกล้จะถึง 24.00 น. แล้ว

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กำลังมีความสุขกับคู่สนทนาของตน แสงจันทร์ ส่องสว่างกระจ่างนวลไปทั่ว ลมพัดกรวยรินตลอดเวลา สถานที่แห่งนี้แหละคือวิมานสวรรค์ของคณะ พรรค 4 สหาย ต่างเพลิดเพลินในความสุข ลืมลูกเมียที่อยู่ที่บ้าน โดยไม่มีใครสนใจกับเวลาที่ผ่านไป

โดยเฉพาะนิกร เขาได้รับความสุขอย่างล้นเหลือ ชื่นชมกับเจ้าหนอมเจ้า สำนักแม่งามแห่งนี้

☆ จบบริบูรณ์